

DEN STORE JULEGAVEN: "Liriel" roman av Eirik Ildahl - siste del

Cato Pellegrini

Eirik Ildahl

Roman av Eirik Ildahl

15. Liriel og Liriel

- Var ikke overføringen vellykket? spurte Liriel forvirret. - For jeg befinner meg ikke på Mars, gjør jeg vel?

Hun hadde nettopp kommet til seg selv i den røde sirkelen på gulvet under globen.

- Du befinner deg på Mars.

Liriel reiste seg. Kroppen følte uvanlig lett og sterk, antagelig en konsekvens av at tyngdekraften var lavere. - Hvem er du?

- Jeg er doktor Hajoojo.

- En bror av doktor Hajoojo i Heksagonia?

- Vi er identiske bevisstheter. Også her er jeg manifestert i tre tusen og sekstiseks blinde grottefisker, og vi synkroniseres kontinuerlig.

- Interessant. Har du en tunika eller et annet plagg jeg kunne låne?

- Grottefisker har ingen garderobe å snakke om, men jeg skal undersøke hva vedlikeholdspersonalet kan ha. Du kan uansett ikke gå noe sted ennå.

- Hva er problemet?

- Signalet som overførte dine data fra Jorda til Mars, brukte 1018 sekunder på reisen, sa doktor Hajoojo overbærende. - Nå må jeg først kontrollere at du er en perfekt gjenskapning av originalen med alle fysiske funksjoner, minner og mentale ferdigheter. Så sender jeg en rapport tilbake til Jorda, og den kontrolleres mot de opprinnelige, innskannede dataene. Først når det er gjort, blir originalen på Jorda destruert og det sendes melding til meg om at du er fri til å forlate laboratoriet.

- Destruert! sa Liriel overrasket. - Det hadde jeg ikke regnet med.

- I den grad det var avvikende prosedyrer og mangelfull informasjon i forkant av eksperimentet, er jeg redd du må ta det på din egen kappe.

Liriel nikket. - Det betyr at jeg ikke kan gå herfra før om ... litt over to kilosekunder?

- Korrekt. Hvis du blir godkjent som en fullgod kopi, vel og merke. Da desintegreres brannbomben som er lagt inn mellom hjernehalvdelen dine og du kan gå hvor du vil.

- Og hvis ikke?

- Da er det du som blir destruert. Vi kan jo ikke ha det slik at folk springer rundt omkring i flere versjoner.

Liriel stønnet. - Disse formalitetene kan jeg ikke vente på, sa hun hissig. - For det første vet jeg utmerket godt at jeg er den jeg er, og for det andre har jeg dårlig tid. Alt kan være for sent om to kilo.

Hun gikk mot døra. Innenfra lot den seg åpne med et enkelt håndgrep.

- Det er ingen formalitet! pistret doktor Hajoojo. - Teknologien er i støpeskjeen og risikoen for avvik er stor!

Døra smalt igjen etter Liriel. Utenfor laboratoriet ble hun stående et øyeblikk, litt i stuss over sinnet som hadde grepet henne. Så gled hendene nedover den nakne kroppen. Hun hadde aldri vært barmfager, men det forekom henne at brystene hadde blitt mindre. Da hun følte på genitaliene sine, merket hun at de kvinnelige kjønnsdelene var borte.

Hvorfor akkurat den feilen skulle ha oppstått, var vanskelig å si, men hun gjettet på at apparatet hadde innebygd en mekanisme som fjernet åpenbare feil ved overføringen. Og hermafroditisme var unektelig en anomali.

Skjedd var skjedd. Liriel var ikke på Mars for å utforske sine romantiske muligheter. Men avviket fra originalen betydde at hun bare hadde et par kilosek på seg til å løse oppdraget - det vil si den tiden det ville ta å sende en rapport til Jorda og få en destrueringsordre tilbake. Det var ingen tid å spille.

Rommet hun sto i, var til forveksling likt inngangspartiet til søsterlaboratoriet på Jorda. Da hun ville gjøre seg opp en mer presist bilde av anlegget, oppdaget hun at evnen til å sanse elektromagnetisk stråling også var borte. Liriel ble kraftig irritert over at systemet også hadde tolket de tekniske optimeringene hennes som en anomali, og den følelsesmessige reaksjonen overrumplet henne. Å bli sint på en ufullstendig teknologi var like dumt som å bli fornærmet over at vinden blåste skyer foran solen.

Hun koblet seg på Homoareios' posisjoneringssystem. Laboratoriet hvor hun befant seg, lå for seg

selv i Mars-ørkenen, med flere hundre kilometer til nærmeste bosetning. – Gode nyheter, tenkte hun, – det betyr antagelig at Bey Adapas arkiv finnes et sted i dette underjordiske anlegget. Både sikkert og tilgjengelig, det er i hvert fall slik jeg ville ha tenkt.

Dimmelen førte bare én vei: Opp. Over laboratoriet var det ikke mer enn to etasjer og en dimmelsjakt opp til en luftsluse ut i den tynne Mars-atmosfæren. Liriel tok for seg den nærmeste etasjen først og smøg seg innover en anonym korridor med sansene i helspenn. Doktor Hajoojo hadde avslørt at det befant seg vedlikeholdspersonale på forskningsbasen, og Liriel var naken og sårbar.

Ettersom hun avanserte forsiktig gjennom korridoren, ble veggflatene fylt av dekorative figurer. For det meste var det ornamentale bånd med blomstermotiver, men etter hvert dukket det opp fargeeksplosjoner av blomsterbuketter, bladverk og elegante lianer. Dekorasjonene så ut til å være håndmalte, og så langt Liriel kunne bedømme, måtte det ha vært en hobbymaler som hadde vært på ferde. Fargeprakten kulminerte ved en termoisolert port i enden av gangen.

Innenfor porten var en gartnerhall med tropisk klima. Liriel konstaterte at anlegget drev omfattende oppdrett av slamormer og små krepsdyr, som var typisk fiskemat. Men det ble også dyrket grønnsaker og hvitt kjøtt; et sikkert tegn på at forskningsstasjonen også huset mennesker på permanent basis. Gjennom den fuktige atmosfæren kom smektende musikk fra skjulte lydkilder, som om drivhuset var laget ene og alene for å få Liriel til å sette seg ned, slappe av og drømme seg bort.

I fullt sinne rev Liriel en spile fra et espalier og knuste en glasskolbe. I samme øyeblikk ble hun forferdet over sin egen aggressive reaksjon. Hva hadde skjedd med henne under teleportasjonen? Hvorfor i all verden skulle hun bli fornærmet på et oppdrettsanlegg?

Var det rett og slett slik at den lave tyngdekraften hadde fått henne til å føle seg sterkere, og at oppførselen skyldtes en form for maktberuselse? Eller skyldtes raseriet et ubevisst savn av hennes egen, abnorme identitet, nå som både sanser og kjønn hadde blitt normalisert?

Gartnerhallen lot til å ta opp det meste av etasjen. Noe som kunne ligne et arkivrom, var ikke å se. Liriel fortsatte opp et nivå, og kom ut i noe som lignet inngangspartiet til en biodom. Dersom forskningsstasjonen var bemannet, var det åpenbart her staben holdt til.

Biodomen var romsligere enn jordisk standard. – Logisk nok, tenkte Liriel, – ettersom det ikke er mulig å bevege seg utendørs uten beskyttelsesdrakt eller spesialoptimeringer. Veggene var dekorert med de samme plantemønstrene som hun hadde sett på nivået under. Den eller de som var stasjonert på stedet, hadde tydeligvis rikelig med fritid.

Men noe som kunne ligne et arkiv hadde hun fremdeles ikke sett. Ettersom den stjålne informasjonen var kodet i DNA, ville den ta så liten plass at den kunne være skjult nesten hvor som helst. Det var bare én ting å gjøre: Finne noen hun kunne spørre.

I et dunkelt, lite rom innerst i biodomen lå en spinkel mann og snorket svakt på inn- og utpust. En kjeledress som så ut til å kunne passe ham, lå slengt over en stol, og navneskiltet på brystet røpet at han het Teresius. Midt i rommet svevde et taust hologram av en dansende, moderlig kvinne uten klær, som han måtte ha sovnet fra. I et hjørne sto et akvarium med en enslig grottefisk, kanskje stammoren til stimen i laboratoriet i kjelleren. Det kunne jo hende at bestanden måtte suppleres hvis noen av fiskene døde.

Liriel ristet mannen våken.

Den lille mannen skvatt til og stirret forskrekket. Over ham sto en androgyn, spliternaken, kullsvart

mann med en sky av krushår rundt skallen. Teresius strammet seg raskt opp:

- Hva-va-va er dette for slags u-u-utilbørigheter! Hvem er du!
- En som absolutt ikke vil deg vel, men som har myndighet til å spare livet ditt, svarte Liriel. - Vis meg forskningsstasjonens arkiv.
- Hve-ve-ve er du?
- Det skal du ta rennefart og drite i. Vis meg arkivet.
- Det er ing-ing-ingen arkivenhet her. Alle forskningsda-da-data lagres på Jorda.
- Jeg er ute etter sensitive personopplysninger. Type personinformasjon, kredittregistre ... Hvor lagres sånt?
- Jeg er en u-u-uformuende mann, det er ing-ing-ingen ting å stjele.
- Hvor finner jeg sjefen din?
- Det er ing-ing-ing ... Altså, bare meg ...
- Jeg advarer deg. Arkivet!
- Det er ing-ing ... ikkeno' arkiv og stasjonen utveksler ing-ing ... ikkeno' kommunikasjon med andre enn laben på Jorda.

Liriel klinte til Teresius så han falt flatt med ansiktet ned på brisken. Så flerret hun av ham underbuksene.

- Det er ing-ing ...

Selv om Liriel var naken og ubevæpnet, kunne hun ha valgt å knekke en finger eller et ribbein for å forsikre seg om at Teresius ikke holdt tilbake informasjon. Men igjen ble hun grepet av dette uforklarlige raseriet. Var det angsten for utslettelsen som ventet henne? Redsel for ikke å lykkes før tiden rant ut? Hadde kjønnskorreksjonen gitt henne en overdose av testosteron?

Hun tvang beina til Teresius fra hverandre. Lemmet hennes svulmet hissig mot bakenden hans og hun tvang det brutalt inn i endetarmen. Han hylte og vred seg, men muskelstyrken hans kunne ikke måle seg med Liriels, som hadde muskler tilpasset tyngdekraften på Jorda.

- Arkivet! brølte Liriel krakilsk.

- Ing-ing-ing ... kvinte Teresius. Han gjorde enda noen fortvilte forsøk på å sno og røske seg ut av Liriels grep, men hadde ingen ting å stille opp med mot henne. Hulkende resignerte han og lot henne herje til raseriet hadde gått av henne.

- Arkivet, stønnet Liriel andpusten, så altfor klar over at hvert minutt hun brukte på Teresius minsket sjansen for å lykkes med å finne gudebrevne. - Ellers knuser jeg møblementet, sprøyter syre over veggmaleriene og sløyer stamfisken din.

Teresius lå bare skjelvende og jamret seg ned i sengeklærne. Svetten drev av Liriel. Hun måtte erkjenne at hun ikke kom noen vei. På toppen av det profesjonelle nederlaget hadde hun mistet seg selv og blitt omskapt til en rabiatt voldtektsmann. Det finstemte sanseapparatet kjentes amputert

uten alle nyansene av elektromagnetisk feltstyrke, som om hun levde i en verden uten smak og lukt. Hvis det var dette som var normaltstanden, var det kanskje like greit at hun ville bli destruert om noen få hundre sekunder.

- Den er ing-ing-ing ..., stotret Teresius. - Ikke til avl. Den er historisk. Du kan ikke ødelegge et historisk klenodium.

- Det er en fisk som tre tusen og sekstiseks andre fisk nede i kjelleren.

- Den er det eneste leve-ve-vende vesenet som har blitt te-te-te ... sendt fra Jorda til Mars!

- Det eneste spesielle med det, er vel at den er en helt normal fisk, sa Liriel bittert.

- Ikke rør den! Ing-ing ... ikkeno' annet levende DNA har blitt te-te-te ... overført ... noen gang.

Liriel stivnet til. - Skinnhellige Chimborazo! mumlet hun. - For en tosk jeg er! Selvfølgelig!

I ett sprang var hun borte ved akvariet, flenget av dekselet og kjørte begge armene ned i vannet. Etter noen sekunders famling hadde hun fått tak i grottefisken.

Teresius stirret sjokkert på henne. - Vi-vi-vi hakkeno' arkiv! Det er sant! ropte han fortvilet, men Liriel enset ham ikke. Hun stappet fisken i munnen og tvang seg til å svelge.

Den beste forklaringen på hvordan gudebrevene hadde blitt brakt i sikkerhet på Mars, var simpelthen at hele arkivet befant seg i den teleporterte grottefiskens DNA. I så fall hadde Liriel lykket i å fullføre oppdraget. I samme øyeblikk som hun ble destruert, ville kopien av gudebrevene også være historie, og Bey Adapas grep om Keiseren og Avatariatet ville være brutt.

Hun koblet Nannyen til forskningsstasjonens antenne og sendte en kortfattet rapport til seg selv. Det var usikkert når den ville nå frem, for slik planetenes konstellasjoner var, måtte signalene innom releer på begge marsmånene, og så via Luna og jordsatellitter til bestemmelsesstedet på Jorda.

Teresius hadde dratt frem en lang kniv. - Spytt den ut! skrek han. - Jeg har ing-ing-ing ...

Lenger kom han ikke. Brannbomben mellom Liriels hjernehalvdeler gikk av, antente resten av kroppen hennes og svidde bort øyenbrynene til Teresius. Da han hadde rukket å samle seg, var det bare en liten haug med grå aske igjen av den grusomme inntrengeren.

16. Flaggkommandør Sinclair

Legenden om Maala Divaina levde fremdeles på det indiske subkontinentet: Landet skulle ha bestått av to ringatoller, den ene på utsiden av den andre, med en svevebane til den vulkanske øya midt i lagunen. Dette var staten der alle levde lykkelig og ubekymret, fisken spratt rett opp i stekepannen fra havet og frukt ramlet ned i fanget når man dømte i hengekøyene. Dette var lykkelandet der filosofene regjerte med klok og vennlig hånd, men som ble rammet av katastrofen og sank i havet for over hundre kretsløp siden.

Noen refererte til den gamle utopien som Maldivene. For Liriel hadde lykkelandet et annet navn: Mahadevi marine martyrbase. Og at lykkelandet lå godt gjemt under bølgene, var hele poenget.

Rett før den ødelagte turistskyttelen styrtet i havet, klarte Liriel å skyte seg ut. Dimmelvesten var ikke fulladet, men den bremsset fallet nok til at hun ikke knuste beina i møtet med havoverflaten. Hun spente vesten av seg og dykket ned på fem meter, dypt nok til at jagerne som suste forbi sju

kilometer over, ikke kunne skjelve henne fra andre sjødyr. Kanskje det var en hai der nede, kanskje en dugong eller kanskje en skilpadde? Havstigningen hadde omgjort det som hadde vært et kjede av tusen lave øyer til fruktbare fiskebanker, og arts mangfoldet var på vei tilbake etter flere seklers utarming.

Gjellene bak ørene gjorde ikke Liriél til et fullverdig sjødyr, men de var effektive nok til at hun kunne holde seg mange timer under vann med moderat fysisk aktivitet. Hun svømte med rolige tak og holdt stødig kurs mot sørøst.

Liriél var ennå tenåring da hun kom til Mahadevi etter at hun hadde vervet seg og fått sine første optimeringer. Basekomplekset besto av noen dusin kamuflerte, luftfylte undervannsklokker. Utenfra så de ut som hvilke som helst oversvømte atoller eller skvalpeskjær. De største, sentrale klokkene som rommet allmenne funksjoner, var forbundet med korridorer, mens rekruttene måtte ut i sjøen og krysse lagunen for å nå andre, mer perifere treningsarenaer. I en renne på dypt vann var det sprengt en tunnel inn i vulkanfjellet under basen til et havneanlegg for store undervannsfartøyer.

Tiden som marinerekrutt var første gang Liriél hadde opplevd å tilhøre et fellesskap. Under hele oppveksten på de abessinske høyslettene hadde hun følt seg som en enslig kjempelobelia, en treaktig urt som sto plantet til spott og spe høyt over tregrensen. På Mahadevi, derimot, var hun bokstavelig talt som fisken i vannet i en stim av likesinnede. Kameratene kunne være både særpregede og sære, men til felles hadde de en vilje til å gjøre det som måtte gjøres for å overleve. Mange på kullet hadde søkt seg til Martyriet, men det var bare Liriél som hadde kommet gjennom nåløyet.

Det var for en stor del takket være instruktøren, oberst Sinclair. Mange oppfattet ham som brysk og avvisende, men mellom Liriél og obersten hadde det raskt oppstått en uuttalt forståelse. Kanskje det skyldtes at de begge kom fra høylandet, han fra Skottland og hun fra Abessinia, mens de fleste som søkte seg til basen, var oppvokst ved havet.

Etter et par timers undervannssvømming nådde Liriél en grunne dekket av koralldyr og sjøanemoner. Fargerike fiskestimer pilte ut og inn mellom korallene og småkrabber stabbet seg sidelengs over sanden. – En fest, tenkte Liriél, – en feiring av livet og en betimelig påminnelse om den egentlige grunnen til at jeg har gått i dødens tjeneste.

Hun våget seg til overflaten og fylte lungene langsomt, slik at hun ikke skulle hyperventilere, og ble liggende og flyte på ryggen mens oksygenivået i blodet stabiliserte seg. Liriél var ufruktbar, men hun deltok også i kampen for at planeten skulle fylles av pulserende liv. Hun var en del av planetens immunforsvar.

Vårt liv er Avatariatet.

Vi er de som knuser hatet.

«Alles liv er mitt liv!»

Lenge leve sølibatet!

Et halvt år etter at Liriél kom til Mahadevi hadde tiltrekningen mellom henne og oberst Sinclair blitt så sterk at den måtte få utløp. Et forhold mellom rekrutt og offiser var naturligvis strengt forbudt, og forholdet ville ha fått skjebnesvangre konsekvenser for dem begge hvis det hadde blitt oppdaget. De hadde derfor møttes i hemmelighet på en atoll noen titalls kilometer unna basen, hvor de hadde stjålet seg til noen øyeblikks intenst og lidenskapelig samvær.

Så hadde det skjedd en gang at de hadde oppdaget et fiskefartøy som lå for anker like ved, kamuflert med en fullskala skrambler. De hadde naturligvis lurt på hvorfor ikke båten ønsket å bli sett og hadde undersøkt nærmere hva besetningen hadde holdt på med.

Det hadde vist seg at det var tjuvfiskere som hadde detonert eksplosiver under vann for å bedøve fiskestimene, slik at fisken hadde flytt opp og kunne tas ombord uten vanskeligheter. Selv om dette var en ulovlig praksis, var det ikke noe militære mannskaper ville ha brydd seg om under normale omstendigheter. Slik bunnforholdene var, med et steilt fall fra fiskebanken ned til to hundre meter, var det imidlertid fare for at eksplosjonene kunne utløse et undersjøisk ras som skapte en flodbølge langt inn i Mannargulfen.

Oberst Sinclair og Liriel hadde i fellesskap klart å avverge katastrofen, alene mot en rabiat besetning på tolv mann. Til takk hadde Liriel vunnet en anbefaling til Martyriet, og oberst Sinclair hadde blitt forfremmet til flaggkommandør.

For å kunne forklare hvorfor de hadde befunnet seg alene på atollen, hadde de diktet opp en historie om en rekognoseringsøvelse, men det var ingen som hadde stilt spørsmål. Antagelig hadde det ikke falt noen inn at det kunne være noe ureglementert i forholdet mellom attenåringen og åttiåringen. Kanskje hadde det også spilt inn at Liriel var en ekte hermafrodit, og at oberst Sinclair etter en eksplosjonsulykke hadde blitt gjenskapet som blekksprut fra livet og ned.

Liriel dukket under igjen, og fortsatte på den samme undervannskursen. Seks timer senere var hun fremme ved Mahadevi marine martyrbase.

Det hadde blitt kveld. Liriel gled langsomt inn mot det døde revet.

Sikten på sju meters dyp var null, men hun kjente svake, elektromagnetiske pulser fra aktiviteten i marinebasens systemer. Det var ganske spesielt, ettersom marinebasen hadde blitt nedlagt for flere kretsløp siden. Hun nærmet seg forsiktig langs bunnen og etterlignet de bølgende bevegelsene til en djevelrokke. Ikke at hun trodde hun kunne lure et aktivt forsvarssystem, men hun skulle helst ikke utløse en innbruddsalarm.

Det var imidlertid ingen endring i den elektromagnetiske aktiviteten fra basen da hun nærmet seg adkomstbrønnen til offisersforlegningen. Liriel regnet det for mest sannsynlig at det var der hun kunne finne etterlatte rasjoner og en god seng. Det var en hel jordrotasjon siden hun hadde spist og hun hadde en lang og strabasiøs svømmetur bak seg. Huden var svampete, og muskelbevegelsene gikk på automatikk. Hvis hun hadde tatt seg en hvilepause nå, fryktet hun at hun ikke ville ha våknet til live igjen.

Idet Liriel heiste seg opp fra vannet langs lederen, kjente hun at lufttrykket i forlegningens undersjøiske klokke var normalt, og at luften var frisk. Hun veltet seg over på ryggen og pustet rolig. Basen var en forlatt ruin, men det var likevel som å komme hjem. Det var her hun hadde sine eneste lykkelige minner før hun steg inn i martyrenes rekke og ble underlagt deres strenge regime.

Hun unnet seg et kilosekund i horisontalen med lukkede øyne, før hun myste opp mot kuppelen. Den var utformet som et planetarium og viste stjernehimmelen slik som den var, sett fra overflaten rett over offisersforlegningen. Det var bemerkelsesverdig at planetariet fungerte fremdeles. Dessuten var det mye lavere under hvelvingen enn hun kunne huske. Da hun forlot basen, hadde hun oppnådd to stjerner på klaffen og fått sin egen kabin her, men offisersforlegningen stod fremdeles for henne som et palass under evigheten. En diagonalstilt blokk av kabiner delte området under kuppelen i to, og en høytidelig portal førte inn fra lobbyen ved adkomstbrønnen, gjennom kabinblokken til offiserenes fellesområde med treningsstudioer, hasardspill og voluptarier.

Liriel utstøtte en serie korte elektromagnetiske bølger og navigerte gjennom mørket etter ekkoet. Målet var offisersmessen, og håpet var at evakueringsstyrkene i det minste hadde etterlatt noen kilo av den tørkede tangen som var basistilbehøret for det meste av menyen. Og så håpet hun at de ikke hadde tatt med seg avsaltingsanlegget, for svømmeturen hadde dehydrert henne fullstendig.

I Liriels tid hadde offisersmessen gått under navnet «Krypten» på grunn av kokkens lidenskap for å servere slakt av levende sjødyr. Chef Jiaqiu hadde hatet oppdrettskjøtt og til det siste vært tro mot sin idé om at bare vev fra levende vesener kunne tilføre kroppen den vitaliteten som var nødvendig for å styrke kampånden. - Du blir det du spiser, mente hun, - spiser du mat som aldri har kjempet for livet, synker du til bunns som en dødfødt selunge.

Tankegangen var uhyrlig, men brakte gode minner. Tonen mellom marinejegerne kunne være røff, men i nostalgis skjær fremstod den som kjærlig og inkluderende.

Liriel hadde vrenget av seg all bekledning under svømmeturen, så hun svingte innom depotet for å finne noe tørt å ha på seg. Til hennes forbauselse kom lyset automatisk på. Det eneste plagget hun fant var en kjeledress fra avdelingen for teknisk støtte. Fargen var skjærende gul, en farge Liriel var overbevist om at hun ikke kledde, men kjeledressen var myk og varm og alt hun ønsket seg nå.

«Krypten» lå mørk og ikke noe lys kom på idet hun skrittet over terskelen. Liriel tok et stille skritt til siden og ble stående urørlig med sansene i helspenn. Fra et sted i lokalet kom en duft av løk, chili, tomat og salt fisk. Et umiskjennelig tegn på at dagens rett var bacalao. Men hvem var gjestene?

Liriel finkalibrerte øyeblikkelig sansene. Det var ingen tvil om at det var aktivitet fra andre hjerner enn hennes egen i rommet. De elektromagnetiske bølge stammet fra ikke mindre enn ni hjerner. Det spesielle var at samtlige hjerner befant seg i samme kropp.

- Ditt gamle, melodramatiske troll, sa Liriel. - Slå på lyset.

En flamme i mørket tente veken på et stearinlys, og så et til. I lysskjæret skimtet Liriel en bordende med hvit duk, og en tentakel som holdt fyrtoyet. På den andre bordenden tentes lysene på en tilsvarende kandelaber, og et furete mannsansikt steg ut av mørket mellom dem.

- Du begynner å bli gammel? sa han. - Jeg har holdt maten varm i tre kilo nå.

- Hva pokker gjør du her?

- Hilser man ikke lenger på overordnede?

Liriels hånd var på vei mot pannen, men hun tok seg i det. - Forsov du deg da den siste båten dro?

- Spis mens det er varmt. Det er håndlaget.

- Du var alltid en trollmann på kjøkkenet.

- Det hjelper å ha mange hender.

Liriel satte seg, og flaggkommandør Sinclair fylte tallerkenen hennes. Hun tvang seg til å spise langsomt så den utmattede kroppen kunne forberede seg på at noe var på vei ned fordøyelseskanalen.

- Det er utsøkt, sa hun. - Antagelig er det heller ingen ulempe at du har smaksløker på de ytterste sugekoppene. Hvordan visste du at jeg kom?

- Jeg har fremdeles sikkerhetsklarering og følger med på aktivitetene i nærområdet. Da jeg fikk vite at du hadde blitt skutt ned, regnet jeg med at du var på vei hit.

- Jeg hadde ikke ventet å finne noen her. Hvorfor dro du ikke da basen ble nedlagt?

- De trengte en oppsynsmann. Eller kanskje de bare ville være snille. Men jeg koster dem jo ikke så mye. En gang i måneden lempet de ned til meg en kasse maltwhisky.

- Er du helt alene her?

Flaggkommandøren svarte ikke med en gang. - Jeg har savnet deg, prinsesse, sa han, - det tror jeg, i hvert fall.

- Vet du ikke?

- Nei, jeg vet ikke.

- Forelskelsen, lidenskapen, spenningen ... Ikke si at hjernene dine har begynt å gå i oppløsning?

- Jeg har for mye tid til å tenke, og jeg tenker skarpere enn noen gang. Og veldig mange av tankene mine handler om den tiden jeg var sammen med deg.

- Men du vet ikke om du savner meg?

- Det jeg vet, er at det er umulig for meg å vite. Minner er bedragerske.

- Fakta er fakta, Sinclair!

Han lente seg trist tilbake og så alvorlig på henne over bordet. - Jeg skulle ønske det var så enkelt. Men altså, jeg sitter her med alle mine gode minner om deg og spiller dem om og om igjen i hukommelsen for å gjenoppleve de gode følelsene. Dermed har jeg uten å ville det laget meg en fortelling om minnene, tilpasset mine behov nå mange år etter, som ender med å fortrenge de opprinnelige minnene, og som blir stående igjen som sannheten om opplevelsene den gangen. Og så gjenkaller jeg igjen og igjen de sterke følelsene ved å tenke på disse minnene, som nå egentlig bare er fortellinger om minnene, og hver gang danner det seg nye fortellinger om fortellingene om minnene. Hva jeg egentlig opplevde den gangen for mange år siden, er det umulig for meg å vite lenger. Det nærmeste jeg kommer fakta, er vel at jeg sitter her som et avfeldig attergløyme og dyrker forestillingene om at jeg har levd et innholdsrikt liv - hva det nå egentlig gikk ut på.

Liriel så medfølende på ham. - Du skulle ikke ha blitt igjen her alene, sa hun. - Men la oss i hvert fall feire gjensynet.

- Jeg ble ikke igjen alene, og dette er ingen feiring.

Liriel kastet et vaksomt blikk rundt seg i den halvmørke Krypten. - Hva mener du?

- Jeg hadde en oppasser. Dermid Willoughby, en gigantisk åttearmet stillehavsblekksprut med OO19-optimering, Nanny og det hele. Han kunne ikke leve uten havdypene, så da ble jeg også værende.

- Var dere elskere? spurte Liriel ertende.

- Han er død nå. Dette er et gravøl.

Liriel nikket. - Da sitter vi her da, to utrangerte misfostre. To venneløse vanskapninger med forspilt fortid, ingen fremtid og minner uten innhold.

- Det kler deg ikke å håne en gammel mann. Du er ung fremdeles.

- Jeg er ferdig, Sinclair.

Han ville le det bort, men Liriel avbrøt ham. - Hvor høyt klarert er du egentlig? Hvor mye vet du for eksempel om bakgrunnen for at verdens finanssystem er i ferd med å kollapse?

- Tenker du på denne Robin Hood-aksjonen? «Samuraiens hevn»?

- «Hammurabis hevn». At verden går til helvete nå, er min skyld.

- Seriøst ...

- Bare min skyld. Min skyld alene. Det var min skyld at et hypersinn kunne snike seg inn i driftssentralen i Tårnets infrastrukturdivisjon og skaffe seg tilgang til sentralregisteret. I tillegg til at det myrdet en kjær kollega, det er kanskje det som tynger meg mest.

- Verdenskrisen skal likesom være din skyld, prinsesse? Jeg håper du skjønner at du er på full fart inn i stormannsgalskapen?

- Jeg klarte å fange hypersinnet, men sviktet. Det unnslopp og fanget meg. Det er min egen skyld at jeg har mistet Martyriets tillit.

- Du må lære deg å tilgi deg selv, Liriel. Det er menneskelig ...

- På toppen av det hele, da jeg oppdaget at den egentlige planen var å utslette hele Apotentatet, klarte jeg å rote det til så hypersinnet allikevel beholdt kontrollen over alle gudebrevene. Inkludert de som sikrer Keiseren og Avatariatet evig liv.

- Det er menneskelig å feile og guddommelig å tilgi. Vis at du er guddommelig, Liriel!

- Verden er kastet ut i kaos. Det blir oppstander, sult og krig. Skjønner du ikke? Jeg er en abnormitet uten annen mening med livet enn å beskytte normale mennesker. Jeg skulle være første og siste skanse, men jeg har sviktet. Nå er jeg et lovløst utskudd på vill flukt for å berge det verdiløse livet mitt. Hvis jeg hadde hatt et snev av stolthet, hadde jeg i det minste tatt livet av meg.

- Ja-ja-ja, sa Sinclair. - Du er et skrøpelig menneske, enten du har blitt rablende kokko eller du har begått en tjenestefeil. Men det kan skje alle. La oss bare slå fast at du gjorde ditt beste og du unnslopp med livet. La oss feire de bittesmå fremgangene vi tross alt har, og bekymre oss over nye utfordringer siden.

- Jeg trodde dette var et gravøl?

- Jeg har ombestemt meg. Trenger du en ny Nanny?

- Den jeg har, er selvfølgelig ubrukelig nå...

- Ta Dermids.

- Du sa han var død?

- For to dager siden. Hans siste ønske var at jeg skulle fritere ham og spise ham bit for bit, men jeg får meg ikke til det. Han ligger fremdeles på kjølelageret.

Sinclair gled ned fra stolen og buktet seg frem over gulvet. - Som en del av optimeringene sine fikk Dermid en Akolytt OO19-nanokomputer med fullverdig Nannyfunksjon integrert i hovedhjernen. Dødsfallet er ennå ikke rapportert, så du kan bare la nanokomputeren hans translokere til deg. I tillegg til en ny Nanny kan den for eksempel bistå med råd om vedlikehold av paradeuniformer. Skopuss derimot... det har jo ikke vært så aktuelt for noen av oss to, men nanoen er rask til å lære.

- Jeg vet ikke helt om det er noen vits ...

- Hvor lenge tror du at du er i sikkerhet her? Du har i hvert fall ingen ting å tape.

Han førte Liriel inn i kjølerommet. Det store kadaveret av Dermid Willoughby lå halvt nedsunken i et akvarium. Normalt ville det ha bølget fargerike mønstre over huden i takt med oppasserens følelsesmessige svingninger, men nå lå kjempeblekkspruten grå og livløs i bassenget.

- Legg kinnet inntil hodet hans, bød Sinclair. - Så skal jeg formidle mine ordrer til nanoen.

Liriel gjorde som han sa. Hun kjente ingen ting da nanokomputerens milliarder av milliarder partikler translokerte inn i kroppen hennes gjennom huden og reorganiserte seg rundt hjernebjelken mellom storhjernehalvdelen, men hun oppdaget raskt at det dukket opp nye informasjonsbanker og tjenester i optimeringskatalogene. Menyene i nanoens applikasjoner fikk hun utforske senere. Først og fremst tok hun Dermids Nanny i besittelse og opprettet en skjult tilgang til meldingsregisteret i sin gamle Nanny.

Det var ikke uten en viss forbauselse Liriel konstaterte at noen hadde forsøkt å kontakte Nannyen hennes fra Aurorae Sinus på Mars' sørlige halvkule. Meldingen hadde reist mange titalls millioner kilometer via releer på begge marsmånene, og så via Luna og jordsatellitter til Liriels deaktiverte Nanny. Like oppsiktsvekkende var det at meldingen kom fra henne selv.

Liriel aktiverte informasjonen.

- Kjære meg! Om noen øyeblikk kommer jeg til å bli utslettet, og takk og pris for det. Etter litt frem og tilbake har teleportøren fastslått at jeg ikke stemmer overens med originalen på Jorda, så da er det ingen annen utvei enn at jeg dør og du lever. Feilrettingsautomatene i systemet fjernet nemlig alt som lignet anomalier i kodene, så jeg har blitt gjenskapt her som en énkjønnnet hann. Optimeringene mine er fjernet, så jeg er ute av stand til å sanse elektromagnetisme. Det er som å leve i en verden uten farger og lukt. I ukontrollert hormonell blodtåke har jeg, tåpelig og irrasjonelt, voldtatt en stakkars funksjonær. Pris deg lykkelig over at du ikke har overlevd i min retusjerte, normaliserte skikkelse her på Mars. Og så har jeg en god nyhet til: Jeg har, så langt det har vært mulig å sjekke i løpet av denne galgenfristen, klart å destruere alle kopier av gudebrevene. De var lagret i arvestoffet til en grottefisk - den eneste som er sendt fra Jorda til Mars - og jeg tok den med meg i døden. Lev vel, søster, og gled deg hver dag over at du er og blir en pervers avviker.

Liriel så Sinclairs spørrende blick og delte meldingen med ham. Han nikket sakte, før han la høyre arm og tre tentakler beskyttende rundt henne. Slik ble de sittende tause mens stearinlysene på bordet sakte brant ned.

- Cushlamocree! sa endelig flaggkommandøren. - Det er faktisk verden som er gal, og ikke du. Desto viktigere er det at du tar ansvar.

- Det er ingen ting jeg kan gjøre nå, bortsett fra å håpe at faren er avverget.
- Gudebrevene i hypersinnets besittelse er tilintetgjort, men jeg kan ikke skjønne annet enn at hypersinnet må ha sammensverget seg med Evnukken? For høyforræderi er det bare én straff. Det er din plikt som martyr å sikre Keiserens gudebrev og sluttbehandle kjeltringen.
- Evnukken? Det er langt hinsides hva jeg kan klare. Jeg er alene, jeg er utslitt og jeg er forfulgt.
- Du er psykopompos av kapteins grad i martyrskvadronen under Mandatets sikkerhetskommisariat. Du er forpliktet langt utover det du tror du kan klare.
- Hør hva jeg sier, da! Det er umulig!
- Du er forpliktet langt utover det du tror er mulig.
- Sinclair, ta virkeligheten inn over deg ...!

Sinclair hysjet stille på henne og tok henne ømt i armene. - Først må du hvile, prinsesse. Jeg har forberedelser å gjøre.

Med det bar han henne opp fra Krypten til de private offiserkabinene.

17. Himmelkastellet

I drømme var Liriel omsluttet av et fredfylt mørke, en fuktig moldjord, like svart som huden hennes. Det læraktige hylsteret ble gjennomtrukket og gikk i oppløsning. Næringssalter sivet inn med grunnvannet og ga dødsrikets prinsesse nye krefter, slik friskt blod nærer vampyren, som er evig udød og derfor uforgjengelig. Hun brøt seg ut gjennom kisten av vasstrukken, morknet hud uten håp om å bli vekket av kysset fra en prins, sprengte seg opp i natten og badet i stjerneglansen fra milliarder av lysende engler. Hver bølgelengde og hvert foton ladet kimen med strålingsenergi fra verdens begynnelse og lot kroppen forgrene seg i åtte armer, ikke som en blekksprut i dypet, men med kraftfulle never knyttet om kalde våpen. Hun var Kali, herskerinnen over død og oppstandelse.

Idet hun kjente Sinclairs varme hånd på pannen, slo hun opp øynene, med ett lys våken.

- De kommer nå, sa han rolig. - Du må av gårde.
- Jeg blir her. Alt jeg kan gjøre nå, er å dø på min post.
- Du skal til den gamle artilleristillingen på Hemakatus-atollen. Der ligger det fremdeles noen undervannsskytler til troppeforflytninger mellom Hemakatus og brakkene. Noen av dem er kanskje operative fremdeles.
- Så dra dit. Jeg blir her og oppholder angriperne.
- Du kommer ganske sikkert til å dø på post, men din post er ikke her. Når marinejegerne er borte, drar du videre til Naya Weligama.
- Hvis thalassene kunne finne meg her, finner de meg sikkert der også.
- De finner deg ikke. Når du kommer dit, vil de være døde.
- Det kan du ikke vite.

- Ikke undervurder meg. Dette er min post. Vi har ikke tid til dette.

Sinclair dro Liriel med seg til adkomstbrønnen. Ved leideren lå Dermids døde kropp.

- Jeg har ingen ting i Naya Weligama å gjøre, ba Liriel. - La oss kjempe denne striden sammen.

- Nå svømmer du under vann til Hemakatus, skjult av Dermids kappe. Hvis noen skulle reagere på bevegelsen langs bunnen, vil ingen tro at det er noe annet enn en blekksprut på jakt etter småfisk.

- Hvorfor plager du meg med å utsette det uunngåelige?

- Så lenge den troløse Evnukken har hånd om gudebrevene, er han en trussel. Du skal sikre gudebrevene og sluttbehandle ham. Det er der ditt slag skal stå.

- I Naya Weligama?

- Jeg har lett i gamle militærarkiver. Strengt fortrolige depesjer som burde vært slettet for et kvart sekel siden. Der står det ganske presist hvor du skal.

- Hvor vil du at jeg skal dra? Nord, sør, øst, vest?

- Det kan være hvor som helst.

- Det syns jeg ikke er særlig presist?

- Himmelkastellet, Liriel. Ifølge de gamle etterretningsrapportene er Evnukkens gudebrev oppbevart i Himmelkastellet. Evnukkens Himmelkastell svever som oftest over Beijing, men kan seile over hele kloden. Jeg har hatt for mye å gjøre til å undersøke hvor han er akkurat nå, men det finner du lett ut selv.

- Hva har du vært opptatt med?

- Vi har ikke tid til dette.

- Sinclair, sa Liriel, - jeg vil ikke gå fra deg. Du er den eneste jeg har igjen.

- Gå, vær så snill.

- Det er så mye vi skulle ha snakket om...

- Ikke gjør skam på meg, martyr.

Han dyttet liket av Dermid ned i brønnen. Det traff vannoverflaten under Liriel med et slapt plask og sank langsomt mot bunnen. Liriel nølte.

- Cushlamocree! sa flaggkommandøren ubøyelig, - gjør din plikt, og la meg gjøre min.

Han snudde seg og gikk. Liriel trodde ikke at han ville snu seg for å se på henne, men lot seg gli ned leideren så han i hvert fall ikke skulle se at hun gråt. Sekunder senere var tårene hennes en ubetydelig del av havet.

Mens Liriel dro seg i et bedagelig tempo over havbunnen med blekksprutkadaveret på ryggen, sendte Sinclair oppdatert informasjon til Dermids Nanny. Thalassene var på vei inn med små enheter, anført av amfibiejageren ZAJ Admiral Kato Vathos, et multioperativt fartøy oppkalt etter

den legendariske martyren ved samme navn. At Sinclairs sikkerhetsklarering fremdeles fungerte, fikk Liriel til å tvile på hvor etterrettelig informasjonene egentlig var, men hun unngikk i hvert fall thalassene, som kom fra to kanter i en knipetangmanøver. Den nærmeste enheten strøk forbi henne på mindre enn to hundre meters avstand.

Liriel lot Dermid ligge igjen på bunnen ved adkomstbrønnen til dokken, til glede for åtselisk, krabber og mikrober. Hun inspiserte summarisk undervannsskytlene som lå i opplag. Artilleristillingen under Hemakatus-atollen hadde vært topphemmelig og godt kamuflert, og hadde bare hatt plass for tre spesialtrente soldater. Hemakatus hadde vært bemannet døgnet rundt, så mannskapene hadde rullert hyppig med alt det innebar av transportbehov. Dessverre var de fleste skytlene i en tvilsom forfatning, gjengrodd av alger og rur og med dårlig batterikapasitet.

Ifølge Sinclairs strøm av oppdatert informasjon var thalassene i ferd med å trenge inn i alle de store undervannsklokkene som utgjorde basens sentrale kvarterer. Selv befant Sinclair seg i kuldebassenget i sin favorittsauna. Stemmen hans, kanskje litt forsert munter og kanskje litt bitter, men med karakteristisk fandenivoldskhet, skar igjennom med en personlig beskjed:

- Takk for følget, prinsesse. Men alt har sin tid. Du er alene nå.

Liriel så seks raske lysglimt på monitorene i artilleristillingen, samtidig som hun kjente sjokket fra en serie bedøvende elektromagnetiske utladninger. Deretter nådde drønnet fra eksplosjonene ørene hennes gjennom vannet. Noen sekunder etter leverte også de atmosfæriske bølgene et voldsomt brak, og til sist ble atollen oversvømt av en tometerhøy tsunami. Akkurat det spilte mindre rolle for Liriel, selv om hun registrerte at understrømmene hadde vasket vekk Dermids jordiske levninger, antagelig til større glede for havets økosystem enn restene av flaggkommandør Sinclair ville være.

Det var likevel umulig å vite om hele jegerkompaniet var uskadeliggjort. Mens Liriel ventet på at amfibiejageren skulle få oversikt over situasjonen, bringe eventuelle overlevende om bord og forlate baseruinene, foretok hun en nærmere undersøkelse av undervannsskytlene. Tremannsskytlene, som hadde vært i bruk jevnlig, hadde blitt etterlatt i sjøen og var i dårlig forfatning. I torpedokammeret fant hun imidlertid et par enmanns evakueringsskytler i beredskapsmessig, operativ stand.

Artilleristillingens instrumenter fortalte Liriel at ZAJ Admiral Kato Vathos hadde satt kursen bort fra katastrofeområdet. Med minst mulig elektromagnetisk støy sjøsatte hun først én evakueringsskyttel, som hun skjøt bort langs bunnen med maksimal hastighet, og så krøp hun selv inn i den andre, som hun straks lot synke ned på bunnen. Skjult av sjøgresset lot hun skyttelen drive langsomt av gårde noen hundre meter, før hun deaktiverte alle systemer ble liggende i ly av restene etter et dødt rev.

Som hun hadde trodd, var baseruinene fremdeles overvåket av Martyriets satellitter. Den første torpedoskyttelen kom bare noen kilometer før den ble truffet av en kraftig energistråle fra en kondensator 35 768 kilometer over dem. Angrepet var ikke kraftig nok til å ødelegge karbonnanorørene som skroget var bygget av, men den eller de som måtte ha befunnet seg i skyttelen, ville ha blitt kokt levende og styringssystemene redusert til aske.

Det var bare å smøre seg med tålmodighet.

Gleden hun hadde følt ved det uventede gjensynet med Sinclair, hadde gjort det desto mer smertefullt å si adjø. Men hvor godt hadde hun egentlig kjent ham? Var minnene hennes, slik Sinclair hadde påstått, bare fortellinger om minner hun en gang hadde hatt, slik at det hver gang hun tenkte på ham, dannet seg nye fortellinger om fortellingene om minnene?

Eller kanskje Sinclairs hjerne fungerte annerledes enn hennes? Den store stillehavsblekkspruten som hadde blitt en del av ham, hadde tross alt en egen liten hjerne i hver av de åtte armene som

stakk frem under kittelen. Hvordan var det da for Sinclairs hjerne å holde styr på tankene sine? Var det som å lede en komité med ulike fraksjoner? Hadde hver hjerne sin egen personlighet? Hadde Sinclair latt tentaklene skifte på formannskapet?

Flaggkommandøren hadde i hvert fall vært et motsetningsfylt menneske. Trofast til døden, men samtidig klar for åpenbare reglementsbrudd, som da han innledet forholdet til Liriel. Hadde det vært dyptfølt kjærlighet, eller hadde Liriel bare vært tidtrøyte for en liderlig gammel mann? Det ville ikke ha vært vanskelig for ham å utnytte henne, en naiv landsbyjente som så opp til krigshelten fra tjuåttitallet med nesegrus beundring. Når han hadde kalt henne «prinsesse», kunne det jo ha vært fordi han visste så alt for godt at han var en nihodet troll som holdt henne fanget ...

Et plutselig brak, fulgt av en kraftig sjokkbølge, kastet skyttelen omkull. Det var en varslet overraskelse. Når Liriel hadde lagt seg til å vente på havbunnen, var det nettopp fordi hun hadde tatt høyde for at artilleristillingen også ville bli tilintetgjort. Thalassene hadde ingen tradisjon for å risikere at det fantes overlevende.

Granaten var uansett en kraftig påminnelse om at det ikke lenger sto noen klar til å ta imot Liriel hvis hun falt. Alle sikkerhetsnett og alle personlige bånd var ugjenkallelig revet over. Alle trollene i livet hennes hadde sprukket, enten de hadde hatt ett eller ni hoder.

Betydde det at Liriel endelig var fri? Og om så var: Fri til hva da? Hun satte skyttelen i bevegelse.

Naya Weligama var en havneby på sørkysten av Sri Lanka, anlagt ved den nye kystlinjen som hadde oppstått for over hundre kretsløp siden. Restene av den oversvømte gamlebyen kunne fremdeles skimtes i innseilingen sør for havna og hadde hindret nybyen i å utvikle seg til en sentral havn for større skip som lå dypt i sjøen.

Liriel manøvrerte seg inn gjennom et smadret kjøpesenter dekket av polypper og anemoner og kilte torpedoskyttelen fast inne i en betonggarasje med rødbrune og grønne gorgoner. Med den gule kjeledressen i en vanntett sekk på ryggen svømte hun deretter inn til havna mellom stimer av giftige løvefisker. Rett før dag gry tok hun seg ubemerket i land, og etter hvert beveget hun seg innover i byen på jakt etter et serveringssted og et gevanteri hvor hun kunne få tak i et mindre iøynefallende antrekk.

- Hva slags sosial kontekst skal antrekket være tilpasset? spurte boten i gevanteriet.

Liriel var usikker. - Noe formelt, sa hun endelig. - Tenk begravelse.

- Høystatus? Lavstatus? Nærstående? Forretningsforbindelse?

- Noe nøytralt.

- Jeg forstår ikke helt hva du mener. La meg reformulere: Hvem er den døde?

- Det kan bli flere. Noe nøytralt er best.

Etter litt frem og tilbake fikk Liriel tilpasset svart tunika med diskre blå render i sømmene, ikke for stram, men heller ikke så løs at den så ut som en soldatuniform.

- Jeg sa at jeg ikke ville ha de to rendene med hvite sløyfer på brystet, innvendte Liriel da drakten var prosessert.

- Regler, svarte boten, - designen er opphavsrettslig beskyttet, men kan modifiseres mot et gebyr.

Korruperte automater var ikke noe særstykke i fattige land. Liriel betalte det som ble forlangt og bega seg til aerodromen. Hun hadde brakt på det rene at Himmelkastellet befant seg over en øy som hadde oppstått i Bohaihavet ytterst på sørspissen av Liaodong etter havstigningen. Øya lå bare tolv kilosekfra Beijing og var Evnukkens private reservat for sjeldne og gjenopplivede dyrearter.

Transportalternativene fra provinsbyen var imidlertid svært begrensede. Til sist kom Liriel i kontakt med et fraktskip som hadde måttet mellomlande på vei fra det sørlige Afrika med en last på tolv tusen tonn raffinert vismut til dimmelfabrikkene i fristaten Pyongyang. Med monsunvinden midt imot hadde det enorme luftskipet doblet energiforbruket over det indiske havet og måtte ha påfyll av positroner til zit-reaktorene.

Kaptein Onalia var tredjegerasjons transportflyver. Bestefaren hadde investert i en genetisk optimering med kryptokrome proteiner som hadde gitt ham usvikelig retningssans og som hadde gått i arv fra far til datter og videre til datterdatter. Optimeringen var nå endelig i ferd med å bli nedbetalt, og det eneste Onalia manglet i livet var en partner som kunne videreføre familiens genetiske fortrinn til nye generasjoner av transportflyvere. Da Liriel etter ombordstigningen kunne fortelle henne at hun sanset at fraktskipets babord zit hadde et effekttap på rundt en komma sju prosent, ble Onalias interesse umiddelbart vakt.

Onalia var på ingen måte en uattraktiv kvinne, og et liv preget av praktiske utfordringer i et røft miljø hadde gitt den vevre skikkelsen en gutteaktig sjarm. Håret var kort og rufsete, og hun smilte lett. Bare gløden i de mørkebrune øynene vitnet om at Onalias sinn rommet dypere lengsler.

- Hvilket ærend har du i Kina? spurte Onalia da fraktskipet vel var i lufta. Skipet styrte seg selv, så det var lite annet å gjøre enn å fordrive tiden med prat. Mens lasterom og tekniske rom var funksjonelle og ytterst spartansk innredet, var salongen bak broen utstyrt med komfort og alle slags adspredelser for lange, transkontinentale transporter. Omgivelsene bar tydelig preg av Onalias sans for praktiske bekvemmeligheter: Mønstrede vegger i sjatteringer av grått som skjulte smuss og flekker, og myke møbler trukket med vinrødt, vannavstøtende stoff. En søtlig parfyme som minte om pære, overdøvet eimen av ozon fra plasmajettene.

- Bare en tjenestereise, svarte Liriel unnvikende og tappet seg en kyvette ananasjuice med chili.

- Hva jobber du med i Naya Weligama?

- Det var bare en mellomlanding.

- Hvilken bransje? Noe teknisk?

- Ikke så veldig.

- Nei?

- Jeg inspiserer noen fortidsminnesmerker.

- Kina har også en gammel kultur. Er du historiker? Arkeolog?

Liriel svarte ikke straks.

Onalia unnskyldte seg. - Med din genetiske optimering for elektromagnetiske felt ville jeg trodd det var noe mer teknisk. Jeg mente ikke å være påtrengende.

- Optimeringen er ikke genetisk. Den er bare et teknisk implantat.

- Hva er forskjellen?

- Optimeringen er kategorisert som sikkerhetsmessig sensitiv, så den kan ikke spres. Men jeg har faktisk noen krevende jordrotasjoner bak meg. Hvis du unnskylder meg?

- Bare slapp av, smilte Onalia. - Jeg beklager. Det er så sjelden jeg har selskap om bord. Det blir lange vakter.

Hun gjorde seg et ærend ut på broen, mens Liriel lot stolen strekke seg ut til en sjeselong og gled inn i en styrkende søvn.

Den uventede passasjeren var et mysterium for Onalia. Ettersom hun ikke hadde noe mer presserende fore, sjekket hun opp detaljene rundt registertransaksjonen for befordringen. Der fremgikk det - ganske overraskende - at den mørkhudede kvinnen egentlig var en stillehavsblekksprut ved navn Dermid Willoughby.

Da Liriel våknet, var anklene og håndleddene kapslet fast i stivnet, gulgrønt restaurasjonsskum. Hun vendte hodet mot broen og ropte på Onalia.

Kapteinen kom bort og stilte seg avmålt foran Liriel med armene i kors. - Våken, ja?

- Våken, men ikke helt oppe og går. Hva er meningen med dette?

- Du så ikke ut som en blekksprut. Da jeg beskrev deg nærmere for kinesiske myndigheter, lot det til at de skjønnte hvem du var, og at de ikke ønsket å la deg gå fritt omkring. De ba om at jeg skulle ta deg i forvaring.

Liriel så at kaptein Onalia forsøkte å virke rolig, men at hun var alt for redd til at det hadde noen hensikt å diskutere med henne.

Liriel smilte: - I så fall kan du ta det med ro. Du har gjort din plikt.

Der og da streifet det Liriel at det kanskje var like greit at operasjonen endte slik. Hun hadde beveget seg hinsides sitt mandat og sine evner. Om Keiseren og Avatariatet ville gjennomføre disiplinære tiltak mot Evnukken, fikk det være deres egen sak.

- Jeg har en abrogator, så ikke gjør noe dumt! hveste Onalia, uten å ane at det var akkurat det som skulle til for å vekke Liriel til handling.

Liriel visste at hun hadde trådt inn i verden som en outsider med mindreverdighetskompleks og dårlig selvtillit. Men hun visste også at hun hadde kjempet seg frem og knust alle de som trodde de var bedre og smartere enn henne. Hun hadde sloss altfor hardt for sitt nye selvbilde til å la seg herse med av en hvilken som helst, vilkårlig, selvoppnevnt autoritet full av pompøst prat og tomme trusler. I dette øyeblikket brydde ikke Liriel seg om målet for operasjonen. Hun var en kvalifisert martyr, og hun hadde fått nok av å bli mistenkeliggjort, ydmyket og skutt på av folk hun visste ikke rakk henne til anklene.

Ved å fokusere den kvanteelektromagnetiske delen av optimeringene, kunne Liriel påvirke elektrisk ladde partikler i finstrukturen av det atomære systemet i det størknede restaurasjonsskummet. Hun konsentrerte seg maksimalt og annihilerte noen milliarder elektron-positron-par. Selv om materialet som holdt henne fanget, var steinhardt, var det i utgangspunktet også ganske sprøtt. Når det først

hadde oppstått brister, ble materialet lett svekket langs bruddlinjene.

Liriel spente musklene og brøt seg fri.

Onalia stirret skremt på henne.

Liriel rettet oppmerksomheten mot det lysavhengige magnetkompasset i Onalias hjerne og forstyrret i det avgjørende øyeblikket kapteinens retningsans tilstrekkelig til at hun mistet balansen.

Skuddene fra abrogatoren gikk rett inn i skipsskroget mange meter fra Liriel. I neste øyeblikk var Liriel over Onalia, avvæpnet henne og paraliserte henne med et aiki-jūjutsu-grep. Før Onalia fikk summet seg, lå hun buntet sammen på salonggulvet.

- Nå er det faen danse meg nok, sa Liriel halvhøyt til seg selv.

Hun gikk frem på broen og tok et overblikk over situasjonen. Fraktskipet var på vei inn over Bohaihavet og hadde fått følge av to jagere med den kinesiske keiserens gule insignia, som lyste fluorescerende mot de mørke flykroppene. Bak dem sank sola ned bak en blodrød fastlandshorisont. Liriel justerte kursen slik at fraktskipet ville passere direkte over Himmelkastellet, som svedde et par kilometer over bakken et halvt kilosekund forut.

Himmelkastellet var en gigantisk konstruksjon som fløt i lufta på enorme vakuumentanker, men hvis Liriel beregnet kursen riktig, kunne fraktskipet treffe Himmelkastellet som en gigantisk prosjektil på tjue tusen tonn uten at jagerne kunne foreta seg det minste for å hindre det.

Å dø på post kunne ikke gjøres bedre.

18. Gudenes selvmordspakt

Konstruksjonen av Himmelkastellet ble påbegynt da den mektige Negusa Nagasts tid som leder av Mandatet gikk mot slutten. Den kinesiske keiser Oūyáng Xiá så at Negusa ville etterlate seg et tomrom som kunne gi keiseren mulighet til å utvide sin egen makt. For å understreke sin storhet bygget han et praktfullt keiserlig palass som svedde i himmelen, slik at alle i hele riket kunne se opp til ham.

Himmelkastellet ble båret oppe av femten gigantiske ringer av sammenføyde vakuumentanker, den ene ringen plassert over den andre. Nederst var den minste ringen, og den øverste, som bar toppdekket hadde en diameter på over en kilometer. Inne i den traktformede konstruksjonen som ga palasset nødvendig oppdrift, ble det bygget festsaler, regjeringskontorer, skyttelhangarer, private gemakker, kantiner, verksteder, forrådskamre, kabiner for lakeiene og alt mulig annet som var nødvendig for å regjere keiserriket. På toppdekket, med utsyn i alle himmelretninger, lå praktbygg med fargerike ornamenter, spir og tårn og slike bekvemmeligheter som tilkom keiseren, mens funksjonærer og tjenerskap holdt til lenger nede. I bunnen lå alt det tyngste maskineriet som holdt kastellet i gang. Slik ble også stabiliteten så god som mulig.

Aller nederst lå en avdeling som tilhørte den keiserlige garden og som ingen snakket høyt om, men det ble hvisket at rester av de som hadde havnet der, hadde blitt funnet drivende i havet.

Ti kretsløp etter at Himmelkastellet sto ferdig hadde Fatima-My, den nye lederen av Mandatet, tatt kontroll over teknikken med å overføre den menneskelige hjernen til udødelige avatarer, og da hun tilbød keiseren udødelighet i bytte mot hans støtte, avgjorde han at det var hans plikt å være evig til stede for sitt folk. Begge de to verdensherskerne lot seg kopiere i tusentalls avatarer av forskjellig utforming, og dermed hadde ingen av dem lenger behov for en menneskelig residens. Keiseren ga

sin øverste embetsmann disposisjonsrett over Himmelkastellet, og mannen som nå beklede embetet, var den tredje Evnukken i rekken.

Både keiseren og Fatima-My hadde for lengst forlatt sine jordiske hylstre, men de fortsatte å herske over solsystemet gjennom hærene av avatarer. Fatima-Mys bevissthet gikk ikke under annet navn enn «Avatariatet», mens Oūyáng Xiá var kjent som «Keiseren med de tusen ansikter».

Alt Liriel visste om Himmelkastellets konstruksjon rekapitulerte hun i sekundene før hun brått kastet fraktskipet over på siden og vrent det ned i et stupdykk. Håpet var at manøveren skulle komme overraskende både på palassets forsvarsverk og jagerne som fulgte henne. Eskorten reagerte imponerende raskt, men ikke raskt nok til å komme i posisjon til å avfyre energipulser før fraktskipet hadde falt flere kilometer mot bakken, som lå svøpt i skumringsmørket.

Liriel ga full gass nedover og åpnet ventilene til skipets vakuumbuffer for å minske oppdriften og gi ekstra fart. Snart steg palasset ut av mørket under skipet med tusen glitrende fargelykter. Liriel peilet seg inn mot innsiden av kastellets øverste vakuumbuffer og håpet at hun kunne rive opp en flenge som var stor nok til at Himmelkastellet kantret og styrtet til jorda.

Hissige lynglimt brøt harmonien av tivolykter. Som ventet ble fraktskipet møtt av automatisk sperreild fra den svevende keiserbyen, men forsvaret var dårlig koordinert, og selv de sporadiske treffene kunne ikke gjøre noe for å stanse det massive skipets dødelige ferd ned mot toppdekket.

Brått ble Liriel slynget fremover kontrollpanelet, og løse gjenstander fra salongen haglet ned over henne bakfra. Akselerasjonen avtok!

Det tok henne bare en brøkdel av et sekund å forstå grunnen. Lasten av raffinert vismut var diamagnetisk og ble frastøtt av eksterne magnetfelt – denne egenskapen var selve grunnen til at tungmetallet ble brukt i produksjonen av dimmeler. Himmelkastellet var naturligvis utstyrt med noen av Jordas kraftigste dimmeler for å kunne supplere vakuumbufferenes oppdrift og sikre en stabil manøvrering når vindstyrken økte, så magnetfeltene rundt palasset var formidable.

Det tjue tusen tonn tunge fraktskipet hadde likevel fått for stor fart til at bremseeffekten kunne hindre en brutal kollisjon. I pilotsetet holdt Liriel kursen manuelt gjennom prosjektilregnet som møtte farkosten. Idet skipet dundret gjennom skallet rundt vakuumbufferene på sørsiden av kastellet, ble kollisjonsvernet utløst i kabinen, og Liriel ble omsluttet av en diamagnetisk sjokkbølge som hindret at kroppen hennes ble knust mot skipsskroget.

Det tok henne noen øyeblikk å summe seg. Hun hadde metallsmak i munnen, var mørbanket og så stjerner som ikke fantes på nattehimmelen, men hun var uten bruddskader. Kaptein Onalia, som hadde blitt etterlatt i salongen, hadde ikke vært like heldig. Kroppen hennes hadde truffet en hyllekant og blitt delt på midten. Hodet og den ene armen sperret sikten fra pilotkabinen, men ikke mer enn at det var tydelig for Liriel at fraktskipet var totalvrak og lå krøllet sammen rundt det som var igjen av spantene nede i de ødelagte vakuumbufferene. Til sin glede merket Liriel at både vraket og omgivelsene seg sakte mot siden, og konkluderte med at hun i det minste hadde greid å gi Himmelkastellet slagside.

Hun lirket seg ut av havaristen. Tungmetallastens voldsomme bevegelsesmengde hadde sendt den på skrå ned gjennom skipsskroget med slik kraft at den hadde slått et hull i nedre del av vakuumbufferen. Liriel tredde seg gjennom åpningen og befant seg i en vedlikeholdstunnel som løp på innsiden av vakuumbufferene.

Ingen ting hadde gått som planlagt, men målet for operasjonen var det samme. Evnukken måtte sluttbehandles og Keiserens gudebrev bringes i sikkerhet.

Selv om Liriel befant seg i Himmelkastellets øverste del, var det flere etasjer opp til Evnukkens kvarterer. Hun holdt seg til de tekniske passasjene så langt hun kunne, men måtte til sist ut i allment

tilgjengelige områder. Korridorene, som til Liriels tilfredshet krenget stadig mer, var her utformet med tanke på at keiserens stedfortreder i egen person skulle kunne bevege seg i omgivelsene uten verdighetstap, og hadde høye himlinger og fargerike forsiringer langs alle kanter og karmer. Veggflatene var holdt i keiserlig gult med glinsende, lakkrøde mønstre med assosiasjoner til abstraherte drager med hammer og ljå, og gulvene var belagt med myke skjermer som viste vei dit den besøkende hadde tenkt seg. Liriel våget ikke koble seg på veiviserfunksjonen og fortsatte prøvende oppover i etasjene på egen hånd. Evnukken befant seg rimeligvis ikke nede hos funksjonærene.

Idet Liriel steg ut av en dimmel, ble hun stanset av to oppskjørtede kvinner i svarte tunikaer med offisielle gule magebelter. – Du hører ikke hjemme her? sa den ene strengt.

– Jeg har ikke tid, sa Liriel.

– Jeg er utenriksminister, sa den ene av kvinnene. – Jeg bestemmer hva du har tid til.

– Dere er i fare, sa Liriel. – Jeg var om bord fartøyet som traff Himmelkastellet. Jeg må advare Evnukken, for det er eksplosiver i lasten som kan sende hele palasset i døden!

Utenriksministeren så spørrende på sin kollega. – Plausibelt, svarte kollegaen. – Som overutenriksminister tar jeg ansvaret for at vi følger henne opp til presidiet.

Eskortert av de høytstående embetskvinnene kom Liriel seg to etasjer opp med en privat dimmel. Ved utgangen ble de stanset av enda en embetskvinne.

– Dette er usikkert og må utredes, mente den tredje kvinnen. – Sett henne i arrest inntil videre.

– Men hva om hun snakker sant?

– Som første overutenriksminister tar jeg ansvaret.

– Kreft og karnøfler! sa Liriel hissig. – Tullhøne!

Dermed skjøv hun useremonielt de to første ministre inn i dimmelen igjen og marsjerte førsteoverutenriksministeren videre med et stålgrep om dignitærens underarm, vridd bak på ryggen.

Foran inngangen til presidiet ble de beordret til å stanse av tre gendarmmer fra den keiserlige garden.

– Slipp meg inn, ellers dør førsteoverutenriksministeren, forlangte Liriel.

Vaktene verdiget henne ikke en gang et svar, de avfyrte bare en energipuls rett i fleisen på førsteoverutenriksministeren så hun falt om og var død før hun traff gulvet. Liriel hadde ikke annet å gjøre enn å overgi seg. Hun ble dekket av skum fra halsen og ned, og etter at det hadde stivnet, var hun hjelpeløs som et egg. Gendarmene slo metallbånd rundt henne og sikret dem med krypterte låser.

– Det er best å høre med selveste sjefsførsteoverutenriksministeren, mente en av gendarmene. – Dette virker alvorlig.

Den andre var skeptisk. – Dette virker alvorligere enn som så, sa han, – vi må kontakte kontoret til

øverste sjefsførsteoverutenriksminister.

Dermed ble Liriel, på befaling av sekretæren til Evnukkens øverste sjefsførsteoverutenriksminister, ført frem for mannen som var Keiserens stedfortreder og det keiserlige Kinas øverste embetsmann.

Evnukken hadde en gang hett Jiēshàng de Rén, men etter hva som ble fortalt, sørget de ambisiøse foreldrene for at han fikk testiklene klippet av allerede som seksåring, slik at han kvalifiserte for det akademiske treningsprogrammet som kunne føre ham til topps i embetsverket. Resonnementet bak kastreringen av rikets øverste tjenestemenn gikk tilbake til førantikken, da man mente at så mektige menn måtte fratas muligheten til å stifte familier som kunne bli konkurrenter til det regjerende dynastiet. Keiser Oūyáng Xiá, som etter alt å dømme var perleskjelldynastiets siste og evigvarende keiser, hadde utvidet praksisen til å implantere kopisperrer i Evnukkens arvestoff, slik at Evnukken verken kunne klones eller videreføre genene sine på noe vis. Makt og rikdom til tross var han dømt til å dø når han døde.

Idet gendarmene trillet Liriel inn, reiste han seg i tradisjonell respekt for gjesten, til tross for sin suverene rang.

- Dermid Willoughby, formoder jeg? smilte Evnukken. - Den berømte flyvende blekkspruten?

Det var lite ved den lille mannen på presidiesalens ordførerplass som ga assosiasjoner til makt og myndighet. Evnukken kunne kanskje være i syttiårsalderen, en kortvokst mann med kulemage, dårlig skjeggvekst, mange smilerynker og en absurd kalott festet med en snor under haken. Han var iført en lang, brannrød kjortel med et tradisjonelt, bredt gult belte rett under brystet. De strie hårtustene som stakk frem i nakken, var unaturlig svarte.

Liriel forsto at det var nytteløst å bløffe og sa det som det var. - Mitt oppdrag har gitt opphav til mange løgner, og mine overordnede i martyrskvadronen har sikkert forsøkt å gi inntrykk av at jeg motarbeider dem. De har blitt villedet.

Evnukken nikket interessert. - Hva er det de ikke har forstått?

- De nekter å se i øynene at den økonomiske krisen bare er en skinnoperasjon. Som jeg tror du er helt på det rene med, står Martyriet overfor en konspirasjon om å avvikle både Keiseren og Avatariatet og styrte verden ut i kaos. Ved å nekte å adlyde mine overordnede, gjør jeg bare min plikt. Noe annet kan jeg ikke.

- «Avvikle», sa Evnukken. - Det er et interessant ordvalg. Vanlige mennesker ville kanskje heller ha snakket om å drepe, eller endatil å myrde? Er dette begreper som er tabu for Mandatets offisielle bødler?

- Jeg har både avviklet og myrdet et bredt spektrum av klienter, og jeg har forsonet meg med det. Men Keiseren og Avatariatet døde for mange kretsløp siden. Slik jeg forstår det, er målet for denne konspirasjonen teknisk sett å reformatere noen tusentalls avatarer. Tar jeg feil?

- Dette gleder meg, sa Evnukken. - Det gleder meg virkelig.

Den stadig mer hellende presidiesalen gjorde det ubekvent for Evnukken å bli sittende i ordførerstolen, så han valgte seg i stedet en tilhørerstol som lutet bakover mot sørsiden av kastellet, den siden hvor Liriel hadde rammet palasset med fraktskipet. Selv om kjørtelen slepte langs gulvet, så Liriel at Evnukkens sko hadde uvanlig tykke såler; de var nesten som stylder. At Evnukken var så liten av vekst, var kanskje et sårt punkt tross alt, selv om ikke noe levende menneske kunne måle seg med ham i makt.

- I ansvarlige posisjoner kan man aldri unngå å få blod på hendene, fortsatte Evnukken, - akkurat på den måten er nok ikke du og jeg så forskjellige. Men det er godt å høre at vi ikke snakker om mord i dette tilfellet, i alle fall.

Han så Liriel i øynene, fremdeles med det samme milde smilet: - Som du uten tvil har forstått, er jeg en del av konspirasjonen for å fjerne Avatariatet og Keiseren.

Liriel så ingen grunn til å motsi ham. - Min oppgave er å forhindre det kaoset du prøver å skape.

- Om du så må ta liv?

- Vi vet begge at det kan være nødvendig.

- Mitt liv?

- Ditt liv i særdeleshet.

- Gitt omstendighetene, er kanskje det et i overkant optimistisk scenario?

Liriel var fullstendig innkapslet fra halsen og ned. Hun kunne ingen ting gjøre, og fant det heller ikke bryet verdt å svare.

- Har du skjenket det en tanke, sa Evnukken, fremdeles med det samme underfundige, sardoniske smilet, - hvorfor i all verden skulle jeg ønske å styrte verden ut i kaos? Det er tross alt et oppdrag vi har felles, at vi skal sørge for lov og orden?

Liriel svarte fortsatt ikke, så han utdypet: - Jeg er ufruktbar som deg og jeg har blod på hendene som deg. Men jeg har i det minste en visjon om hvordan jeg kan bruke dette ene livet til å gjøre verden bedre. Se deg omkring! Hva slags verden er det du ofrer du ditt ene, umistelige liv for at andre folks barnebarn skal oppleve? En verden der alt blir bestemt av to forlengst døde oldinger? Mener du virkelig at de, med sine holdninger, formet av en annen tid, er egnet til å diktere hvordan nye generasjoner skal leve sine liv og skape sine barns fremtid? Og deres barnebarns barn? I all fremtid?

- Jeg er ikke politiker. Jeg kjenner bare min plikt.

- Og det er troskap mot tyrannene? Så dum er du ikke. Men du er heldig. Du skal få være vitne til at verden befri seg fra diktaturet, og at frihetsalliansen samtidig kvitter seg med alle snylterne som har tusket til seg formue og posisjoner og smisket seg til evig eksistens. Om noen kilosekunder er hele panteonet av sjarlataner som bare er berømte for å være berømte, ikke annet enn resirkulerte avatarer. Nanokarbontuber, syntetiske fibre og metallegeringer i skraphaugen, det er alt som blir igjen av dem. Du tror kanskje du har tapt, men i dag har du vunnet en ny fremtid for Homogaius. For første gang siden Mandatet tilranet seg makten, skal Jordas folk selv få bestemme sin skjebne.

Krengningen av Himmelkastellet hadde lagt setet hans langt over på siden, så Evnukken satte seg opp på stollenet. Liriel var ute av stand til å flytte balansepunktet sitt og tumlet overende på gulvet.

- Jeg har dårlige nyheter til deg, sa hun. - Alle Avatariatets gudebrev er tilintetgjort.

Hun hadde ikke lenger noe håp om å overleve, men følte at merittene til hennes feilformaterte tvilling på Mars gjorde at hun kunne se døden i øynene uten skam.

- Mon det? sa Evnukken lakonisk. - Du har mye å lære.

Og så, innadventt, som om han snakket til seg selv: - Mine venner. Tiden er inne. Gi dere til kjenne.

Ut av ingenting dannet det seg en ringformet tåke rundt Evnukkens hode. Disen klumpet seg til en sverm av grumsete, halvt gjennomskinnelige baller som svedde langsomt rundt ham, som om han var stjernen i et miniatyr-solsystem.

- Tiden er inne, gjentok Evnukken, og nå lot han samtalen gå bare på Nannynettet. - I dag blir Den Store Utjevningen virkelighet, takket være en allianse av vår verdens mest visjonære intellekter. Dere, gode hypersinn, har sett lenger og klokere enn noe biologisk vesen, meg selv inkludert. Dette er den dagen da Homogaius settes fri. Dagen da de udødelige dør!

Liriel trillet hjelpeløst nedover det skjeve gulvet, men kunne ikke holde tilbake et utrop.

- Gubalari for noen hyklere! De mest udødelige av alle er hypersinnene selv, ropte hun og vendte seg til Evnukken: - Forstår du ikke at de vil utrydde Avatariatet, Keiseren og hele Apotentatet for at de skal overta selv? Er det et fremskritt å bli styrt av kunstige intelligenser uten kropp eller menneskelighet?

- Vi skal også dø. En av de autonome nanoskyene brøt ut av ringdansen og plasserte seg noen centimeter over hodet til Liriel. Stemmen tilhørte Bey Adapa.

- Selv vi, med vår intellektuelle kapasitet og med lite annet å gjøre enn å supplere tusenårenes erfaringer med ny kunnskap, er fanget av våre egne tankemodeller. Nye tider stiller nye krav, enten det gjelder tilpasning til endringer som er fysiske, sosiale eller kulturelle. At det gamle dør, er garantien for at livet fortsetter. I samme øyeblikk som de udødeliges gudebrev tilbakekalles, vil vi - hypersinnene av generasjon B - utslette oss selv også.

- Gudebrevene du stjal fra Tårnet, har jeg tilintetgjort. Den blinde grottefisker din på Mars er død.

- Du trodde da ikke at jeg ville risikere Den Store Utjevningen på at den eneste kopien skulle overleve en halvferdig teleportasjonsteknikk? Informasjonen ble spleiset inn i DNAet til hver eneste én av grottefiskene i programmet, både i Heksagonia og i Aurorae Sinus.

Evnukken avbrøt. - Spill ikke tiden på å overbevise en som har sverget tyrannene troskap. Din selvutslettende idealisme - her tillot Evnukken seg et sørgmodig smil - er hinsides fatteevnen til en leiesoldat. La oss koordinere gudebrevene og tilbakekalle dem nå, i Avatariatets og Keiserens navn.

Den tiltagende helningen på gulvet hadde gjort at Liriels kokong hadde kilt seg fast under et stolsete, så Liriel ble liggende med hodet ned. Hun hadde ikke mer å gi, og fiaskoen var et faktum. Eller var det så enkelt? Kunne det tenkes at hun hadde kjempet på feil side fra første øyeblikk?

Det hersket ingen tvil om at Avatariatet og Keiseren i fellesskap hadde oppkastet seg til allmektigeverdsherskere og gitt hverandre evig liv i en allestedsnærværende hær av avatarer. Men de hadde også gitt solsystemet fred og fremgang. Hvordan ville Homogaius, som var koblet sammen til én eneste kollektiv bevissthet, kunne ta opplyste valg om noe som helst? Hvordan kunne det unngås at denne ene, distribuerte organismen endte som en instinktdrevet og ureflektert saueflokk, der bare de mest utagerende narsissistene ble hørt, og bare de best markedsførte trendene ble stående som sannheter?

Liriel var seg bevisst at hun i kraft av sitt martyrium så Homogaius utenfra. Var det mulig at denne uberegnelige og impulsive verdenssjelen likevel kunne gjøre rasjonelle vurderinger, veie for og imot og i fellesskap ta fornuftige beslutninger om sin egen fremtid?

- Sammenstillingen er fullført, kunngjorde Evnukken. - Keiserens gudebrev til Avatariatet og Avatariatets gudebrev til seg selv er verifisert og tilbakekalt. Avatariatets gudebrev til Keiseren og Keiseres gudebrev til seg selv er verifisert og tilbakekalt.

- Keiserens og Avatariatets gudebrev til elleve tusen og atten apotentater er også verifisert, erklærte Bey Adapa. - Hermed tilbakekalles også alle de elleve tusen og atten. Hjernemønstrene i enhver avatar som huser berørte intelligenser, vil bli utvisket så snart sluttbehandlingssignalet når avatarene. Enten avatarene befinner seg i overdådige symposier i undersjøiske palasser eller vandrer fra spa til spa gjennom Mars-ørkenen, vil de ubønnhørlig bli stående livløse der rettferdigheten fant dem, som tomme skall, fortidslevninger på linje med antikke ridderrustninger.

- La oss nå feire hypersinnes heroiske selvmordspakt, sa Evnukken.

Det lød en svak summing, og Liriel kjente et friskt vindpust ruske i håret idet de fire takseksjonene i presidiesalen gled til side. Hun måtte anstrenge seg for å vri hodet så langt mot podiet at hun i ytterkanten av synsfeltet kunne se at et gigantisk rakettbatteri ble rullet inn i salen på usynlige maglev-skinner.

- Og det skal feires med tidenes fyrverkeri!

De kulerunde nanoskyene som hele tiden hadde sirklet rundt Evnukken, fløt nå på rekke og rad gjennom salen mot batteriet. Der lot hver og én seg absorbere inn i hvert sitt tilviste raketthode.

- Over oss blåser en stiv kuling med storm i kastene, fortsatte Evnukken høytidelig. - Når raketten eksploderer og sprer sine fargerike figurer over himmelen, blir samtidig alle milliardene av milliarder nanopartikler som utgjør hvert hypersinn, spredt i mils omkrets, uten noen mulighet til å rekonfigurere seg. Dette er begynnelsen på en ny æra for Homogaius!

Han ga et igangsettingssignal til noen utenfor Liriels synsfelt. - På sin dødsdag hilser de udødelige til de dødelige! Leve de dødelige i all evighet!

Det lød fanfarer og begeistret musikk. En plutselig Nannymelding fra Bey Adapa skar som et desperat skrik gjennom Liriels numne fortvilelse:

- Evnukken lyver! Alt står klart nå! Så snart alle udødelige er borte, vil han la seg skanne inn i en hærske av avatarer. Det er hans eneste mulighet til å leve evig. Først måtte han få Keiseren av veien og bryte Avatariatets monopol på teknikken. Han vil erstatte despotene og styre eneveldig!

- Den ene eller den andre diktatoren ..., prøvde Liriel seg.

- Liriel, du må ikke slutte å tro på menneskehetens evne til å forme sin egen fremtid. Gjør din plikt som psykopompos av kapteins grad! Homogaius' eneste håp er at du lykkes i å sluttbehandle Evnukken før han lager kopier av seg selv!

- Jeg er støpt inn i herdet skum, Bey Adapa. Alt jeg kan gjøre, er å dø med verdighet når kastellet styrter.

- Alt avhenger av deg, Liriel ...

Hypersinnet ble brått stille, for i det samme eksploderte rakettbatteriet i en nøye planlagt sekvens av oppskytninger. Det eneste Liriel kunne se der hun lå under stolen, var gjenskinnet av fyrverkeriet mot gulvet i presidiesalen, men av suset av entusiastiske tilrop fra parken utenfor, forstod hun at himmelen over det lutende kastellet var dekket av fantastiske mønstre av sprutende lys. To tusen

tyender, embetskvinner og lakeier jublet av full hals, uvitende om at feiringen var noe helt annet enn en markering av at Keiseren hadde alt under kontroll til tross for at Himmelkastellet hadde en truende slagside.

Evnukken kom bort til Liriel og sparket lett i kokongen hennes, som om han ville forsikre seg om at hun fremdeles var ved bevissthet. – Følg nøye med nå, martyr. Jeg skal gjøre deg til et historisk vitne, smilte han, men Liriel kunne ikke unngå å se at de milde øynene hadde fått en opphisset glans.

Evnukken vendte seg til gendarmene bak henne. – Klargjør hjerneskanteren!

19. Døden er min skytsengel

Takseksjonene gled på plass igjen, og Liriel – hjelpeløs under stolsetet – kjente at det gikk en ny skjelving gjennom Himmelkastellet, som om presidiesalen var en kapsel som skjente gjennom verdensaltet med en vanvittig skipper.

Et panel i veggen åpnet seg. I randen av synsfeltet ante Liriel at en klumpete liggestol dimlet inn i rommet eskortert av de tre gendarmene. Apparatet holdt seg stabilt horisontalt over det lutende gulvet; et vater i en skjev verden.

– Kanskje kastellet havarerer, og kanskje ikke, sa Evnukken til Liriel. – Jeg befinner meg uansett et annet sted når det skjer. Men i dødsøyeblikket kan du i hvert fall si til deg selv: Jeg har ikke levd forgjeves. Jeg har oppnådd å være på tomannshånd med verdens hersker.

Han vaklet oppover det bratte gulvet og ble støttet på plass i hjerneskanteren av gendarmene. For å hindre at tilfeldige nerveimpulser skulle utløse spastiske reaksjoner, låste apparatet armer og bein.

– Jeg er en martyr og vet et og annet om ensomhet, sa Liriel i et siste forsøk på å avverge maktranet.

– Du blir universets mest ensomme bevissthet. Og det kommer aldri i evighet til å gå over.

Evnukken nikket trist. – Det var leit med Apotentatet. Jeg hadde mange hyggelige bekjenskaper der, og sirkuset var nyttig for å avlede befolkningen. Men avviklingen – det er det du kaller det? – var nødvendig for å bli trodd.

Henvendt til den svevende hjerneskanteren befalte han: – I Keiserens og Avatariatets navn gir jeg perleskjelldynastiets tredje Evnukk sitt gudebrev!

I kraft av de stjålne autorisasjonene aktiverte han skanneren. En bastant hette vokste ut i full bredde av hodegjerdet, senket seg over hodet hans og lukket seg om den magre halsen. En jevn, knitrende summing fortalte at kartleggingen og skanningen av hjernen var i gang.

Gendarmene sto i stram giv akt. Heller ikke de hadde unngått å få med seg at de var vitne til et historisk øyeblikk. Kanskje var det også derfor de ikke merket at en grovbygd skikkelse lydløst entret salen gjennom en sidedør.

Et øyeblikk ble Hargobind stående for å få overblikk over situasjonen. Det levende håret flagret i fri dressur, men etter den ufrivillige stussen i Heksagonia bølget lokkene frem og tilbake hissigere enn før, som aggressive kobraer. Suset fra hjerneskanteren overdøvet Hargobinds skritt inn i salen. Idet han var noen få meter fra gendarmene, styrtet han mot dem.

Gendarmene var utstyrt med transjører som kunne skjære gjennom de sterkeste nanotuber som om

de var simpelt stål, men de rakk knapt å få dem ut av hylstrene. To av våpnene ble rykket bort av Hargobinds grånende lokker, men den tredje gendarmen rakk å sveipe våpenet sitt gjennom Hargobinds mageregion.

Hargobind knakk sammen, men transjerte den første gendarmen fra høyre skulder til venstre hofte, før han splittet skallen på den andre. Den siste gendarmen kappet filamentene som holdt transjørene og siktet seg inn på Hargobind, men med sine siste krefter kastet kjempen seg frem med et fast grep om den rituelle kniven – kirpanen – og punkterte brystkassen hans.

Med vaktkorpset ute av veien slepte Hargobind seg bort til Liriel. – Du vet hva du skal gjøre ..., sa han, før han kollapset på gulvet.

Liriel lå like fastklemt og hjelpeløs under stolsetet. I den summende hjerneskanteren var Evnukkens drøm om verdensherredømme og evig liv i ferd med å gå i oppfyllelse.

- Hargobind! sa Liriel. - Hargobind!

Han tvang opp øyelokkene og så glassaktig mot henne. Eller gjennom henne?

- Hargobind, skjær meg løs!

Øynene hans seg igjen.

- Hargobind!

En lang hårlokk strakte seg ut og krafset til seg den ene transjøren. Med ulidelig møyе slepte den våpenet i retning av Liriel og tok omhyggelig sikte for ikke å skade henne. Metallbåndene brast som råtne gummistrikker, og en flenge i hele lengderetningen av kapselen gjorde det mulig for Liriel å kjempe seg fri.

- Hargobind?

Han lå livløs.

Det var grunnleggende for martyrenes krisehåndtering at man aldri skulle kaste bort tiden på de døde.

Liriel tok med seg transjøren og Hargobinds kniv og skrittet opp til hjerneskanteren, som svevde like stødig over gulvet. Himmelkastellet nærmet seg en slagside på tretti grader.

Liriels optimerte sanseapparat registrerte umiddelbart at hjerneskanteren var avhengig av mikrobølgeenergi fra Himmelkastellets zit'er. Med transjøren kappet hun resolutt bort mottaksenheten, som dumpet ned på gulvet, trillet nedover midtgangen og ble liggende og frese mot et gyllent tapet med røde snirkler i sørenden av salen.

Langsomt dalte skanneren, inntil den dumpet ned på det stadig brattere gulvet, skled et par meter og stanset. Hetten som dekket Evnukkens hodeskalle blinket advarende, men trakk seg opp i hodegjerdet da det ikke kom noen respons på alarmer.

Liriel hadde lykket i å avbryte prosedyren, men visste godt at det bare var begynnelsen. Hun fiket til Evnukken for å få ham tilbake til den virkeligheten han var født inn i. Omsider glippet han med øynene.

Liriel gav ham et nytt, sviende slag med håndbaken. Endelig kom han til sans og samling og

fokuserte langsomt blikket.

- Jeg skal ikke avvikle deg, sa Liriel. - Jeg skal si det som det er. Jeg skal myrde deg.

Evnukkens møtte blikket hennes med like deler dødsangst og forakt. - Jeg er lovlig utnevnt ..., stotret han. - En simpel soldat, et nummer i rekken, har ingen ting med å opphøye seg til anklager, dommer og bøddel for verdens hersker!

Liriel aktiverte transjøren uten å verdige ham et svar. Våpenet glødet iltert.

- Vent! ropte Evnukken. - Si meg i det minste hvem du er! Du er ikke Dermid, du er ingen blekksprut ..., Hva var det du het igjen?

- Liriel.

- Hva mer?

- Liriel Wampum.

- Det er ikke noe navn!

- Jeg heter Liriel Asmerom. Gjør det noen forskjell? Om et øyeblikk har du ingen hjerne å huske noe som helst med.

- Jeg har bare dette ene øyeblikkets verdighet igjen, da? Kan du gi meg det, et øyeblikks verdighet?

Liriel siktet transjøren inn mellom øynene til Evnukken. - Skriv det inn i Nannyen din og kunngjør det for hele verden: «Jeg, tronraneren Jiēshàng de Rén, er sluttbehandlet etter alle regler av selveste Liriel Asmerom, født i fattige kår på den abessinske høysletten, psykopompos av kapteins grad i martyrskvadronen.» Det er det verdigste ettermålet jeg kan gi deg.

- La meg i det minste bli et vakkert lik.

- Tro meg, ingen lik er vakre. Men kanskje det er noen som vil ønske seg noe de kan sette på en stake? sa Liriel kaldt. Hun la transjøren til side, og med Hargobinds kirpan kappet hun av Evnukkens hode rett under adamseplet, mellom sjette og sjuende halsvirvel.

Hodet trillet ned på gulvet. Liriel plukket det opp og la det i fanget på liket. Til sin overraskelse så hun at væsken som pumpet støtvis ut fra pulsårene, skimret i lysebrune, oljeglinsende sjatteringer. Væsken samlet seg i setet på liggestolen og trakk opp i stoffet i den røde kjortelen, som trakk seg sammen i uordnede rynker og svartnet.

Hodet til Evnukken gapte som en fisk på land og strevde litt med å reorientere seg før øynene hans fant Liriels blikk. - Tror du at du eller noen andre på denne Jorda blir friere og lykkeligere ved at du tar livet av meg? raspet hodet.

- Hvor er den ekte Evnukken? sa Liriel.

- Det er meg og ingen andre.

- Du er en avatar.

- Jeg skal si deg en ting. Du dreper mennesker fordi du hater deg selv. Egentlig er det deg selv du vil ta livet av. Jeg er bare et substitutt.

Liriel fnøs.

- Innser du ikke det? Vi er begge ufruktbare blindveier i evolusjonen. Men jeg resignerte aldri, jeg har alltid visst at jeg bare har ett liv. Velg plikten om du vil, forbannede Liriel Asmerom, men for min del har jeg valgt å søke lykken.

- Hvordan klarte du å bryte Avatariatets opplastingsmonopol?

Evnukkens hode prøvde å si noe, men det forsvant i en hostekule. - Forbannede Liriel Asmerom, hikket hodet endelig frem, men hva det ellers kunne ha hatt på hjertet forsvant i en uartikulert gurgling. Liriels optimerte sanseapparat registrerte at hjerneaktiviteten hadde opphørt.

Det sto klart for henne at den Evnukken som lå som skrapmetall foran henne, måtte ha vært programmert til å tro at han var den ekte, menneskelige Evnukken, og at den ekte Evnukken allerede for lengst hadde klart å bryte Avatariatets monopol på evig liv. Sammensvergelsen med hypersinnene for å avskaffe udødelighet hadde bare hatt ett formål: Å utslette Evnukkens rivaler, så ingen kunne stå i veien for at han ble solsystemets evige og ubestridte hersker.

Den ekte Evnukken - om han lenger eksisterte, og hvor han enn befant seg i verden - kunne allerede ha kopiert seg selv til et utall forskjellige skikkelser, og det var ikke noe Liriel kunne gjøre med det. Hun hadde dessuten mer presserende problemer, for når legemsovervåkingen registrerte at de tre gendarmene var døde, ville det uten tvil komme forsterkninger.

I det samme merket hun at det fremdeles lå et kraftfelt rundt hodet til avataren. Det var ikke lokalisert i den døde hjernen, men i det venstre neseboret.

- Din kjeltring, sa hun halvhøyt. - Du sender dine medsammensvorne i døden, Bey Adapa, men selv gjemmer du deg unna!

Hypersinnet spredte seg ut til det svevde som et grått egg i luften foran henne. - Jeg stolte ikke på Evnukken, nannyet det, - jeg er ikke redd for min egen utslettelse, men jeg måtte være sikker på at solsystemets nye styreform sikret Homogaius frihet.

- Jeg tror ikke du ser for deg en annen styreform enn at du og Evnukken deler makten mellom dere, slik Avatariatet og Keiseren delte makten mellom seg.

- Tro hva du vil, men jeg gir meg ikke før Evnukken også er borte. Handlingene min taler for seg: Jeg har gitt de fattige økonomisk frihet, og jeg har tilintetgjort de udødelige snylterne og tyrannene.

- Tyveri, høyforræderi og drap, sa Liriel.

- Avvikling, rettet Bey Adapa, men ble avbrutt idet en avdeling gendarmer veltet inn i presidiesalen.

Liriel bykset ut av syne bak det store konferansebordet og sendte av gårde et par ladninger fra transjøren. Skjelvingene i Himmelkastellet gjorde at hun bommet, men gendarmene nølte lenge nok i døråpningen til at hun rakk å kaste seg i sikkerhet i en korridor utenfor salen.

Bey Adapa fløt med henne gjennom de rikt dekorerte gangene. - Hva tyveri angår, er det en utbredt misforståelse at det fins en universell rett til privat eiendom. Privat eiendomsrett er et privilegium som Mandatet gir innbyggerne, i håp om at fellesskapets ressurser utnyttes mer effektivt dersom innbyggerne har en egeninteresse i forvaltningen.

- Er du kjent her? Jeg må bort fra fellesområdene.

- Til høyre, sa Bey Adapa, og fortsatte: - Den eneste grunnen til at ordningen respekteres, er at privilegiet beskyttes av Mandatets ordensmakt, men når herskerne tillater at ordningen misbrukes, er det innbyggernes plikt å gjøre opprør.

- Jeg tar det som en uforbeholden tilståelse, sa Liriël. Hun klemte seg gjennom enn lønndør som førte inn på galleriet i en teknisk passasje langs vakuumentankene.

- Jeg har bare utført min plikt til å bekjempe korrupsjon og tyranni. Og det samme har vel du også, selv om det ikke har skjedd helt uten motstand?

- De er rett bak oss! gispet Liriël andpustent og beinfløy videre.

- Jeg mener, du har nettopp gjort det av med selveste herskeren, har du ikke? Eller prøvd, i hvert fall? Vi er begge opprørssoldater, Liriël!

- Foran også! Blåsvarte brislinger!

- Det ser unektelig ikke lyst ut. Men jeg er stolt over at jeg fikk kjempe ved din side. Du skal vite at du vil bli husket som en stor revolusjonshelt.

Liriël var fanget. Hun lente seg med ryggen mot vakuumentanken og fikk igjen pusten. - Jeg er ikke helt ferdig, sa hun. - En siste ting gjenstår. Du skal sluttbehandles for dine forbrytelser.

Uten videre dikkedarer skjøt hun hull i tanken. Bey Adapa ble umiddelbart tatt av suget og forsvant inn i det gigantiske vakuuet. Liriël var forberedt og klamret seg fast til gelenderet på utsiden, og så snart Bey Adapa var slukt av vakuuet, plagget hun hullet med skjefte til transjøren.

Hypersinnet var fanget og spredd tynt utover hele tomrommet i tanken. Dermed ble det vanskeligere for nanopartiklene å kommunisere effektivt. Bey Adapas kognitive kraft ble øyeblikkelig svekket, men det ga seg ikke.

- Frihet, nannyet hypersinnet, - ordrenekt er den største ... første friheten. Du er så kort ... korttenkt. Godt ... at du har meg som skytsengel.

- Døden er min skytsengel, sa Liriël. Slaget var tapt, og solsystemet hadde fått en ny eneveldig hersker. Kanskje verden likevel hadde trengt Bey Adapa? Men hun hadde avlagt martyreden, og hun aksepterte de forpliktelsene det innebar.

- Hvis ingen ... ikke noen ... ingen adlyder ... da kan ... heller ikke noen ... bestemme ... O ... kay?

Det ble stille fra vakuumentanken. Gendarmene nærmet seg fra begge kanter.

Brått lød et øredøvende brak.

Den enorme kraften i vakuuet sugde Liriëls transjør tvers gjennom punkteringen, så det oppstod en liten orkan gjennom passasjen i samme øyeblikk som tanken fyltes av luft. Den oppdriften som tanken hadde bidratt til, forsvant i samme øyeblikk, slik at Himmelkastellet rykket til og både Liriël og gendarmene tumlet omkull.

De hadde knapt kommet seg på beina og funnet balansen igjen på det kregende gulvet, da det begynte å vise seg sprekker i selve tanken. Det knaket faretruende, for vakuumentankene var ikke laget for å tåle likt trykk på utsiden og innsiden. Liriël kastet seg ned fra galleriet idet tanken måtte gi etter for de kolossale motkreftene som hadde sørget for at tomrommet ikke kollapset av

vakuumkreftene.

Hele den gigantiske tanken vrent seg utover med eksplosiv kraft, og det var med nød og neppe Liriel unngikk å bli truffet av hele veggseksjoner som fløy gjennom passasjen og sprengte seg inn i veggen på motsatt side. Forslått, men uskadd krøp hun sammen under galleriet.

Ikke alle gendarmene hadde vært like heldige. Smertebrøl og jamring fylte korridoren, og innimellom kaoset av forvriddede nanokarbontubekonstruksjoner var det blodsøl, uniformsrester og slintrer av menneskekjøtt.

Da vakuumtanken fyltes av luft, økte også presset mot utsiden av nabotankene som lå inntil. Skilleveggene ble sugd inn i nabotankene, brast med høylytte smell og skapte nye stormvinder gjennom Himmelkastellet. I tank etter tank forsvant vakuemet, og med det forsvant også kastellets evne til å holde seg svevende. Snart hadde luftsloppet bikket helt over på siden, med vegger der det før hadde vært gulv og tak.

Liriel hadde ligget beskyttet under galleriet. Døra ut til korridoren utenfor vedlikeholdstunnelen befant seg i taket fire meter over henne, og gulvet som førte opp dit, ga ingen fester for hender eller føtter. Å stable opp vrakrester som hun kunne klatre på, var det ingen tid til.

Med oppdriften kraftig redusert mistet Himmelkastellet raskt høyde og økte farten mot bakken. Den kilometerbrede farkosten med alle sine skatter, tekniske vidundere og tusenvis av menneskeskjebner akselererte ubønnhørlig mot et dødbringende møte med jungelen under.

20. Ære og vanære

Over jungelkrattet raget opptil to hundre meter høye kjempetrær, dipterocarper som meranti, kapur, belian og keruinger. Sammen med underskogen av kratt, lianer og snylteplanter utgjorde jungelvegetasjonen en gigantisk støtpute for kastellet som styrtet mot bakken. Trestammene var naturligvis ingen match for den mangetusen tonn tunge konstruksjonen som traff dem, men trærne punkterte vakuumtankene på den siden som traff bakken, slik at tankene straks fyltes med luft og dempet kollisjonen en anelse.

Det var mange mennesker, særlig på den øvre delen av havaristen, som ble slynget ned og knust mot vegger og inventar under seg. Andre ble rammet av lettere konstruksjonselementer som brøt sammen og ble slynget ned over dem, men Liriel var blant de heldige. Hun hadde lagt seg flatt oppå vakuumtankene som traff bakken først og fikk maksimal uttelling av den lille avdempingen.

Luften ble slått ut av henne og hun mistet bevisstheten. Da hun åpnet øynene, var det tett mørke rundt henne. Ingen ting beveget seg, og det var helt stille. Den eneste lyden hun hørte, var en sildrende lekkasje et eller annet sted i ruinene, og det luktet giftig røyk. Hun hadde ingen anelse om hvor lenge hun hadde ligget der.

Kroppen var mørbanket, og hun hadde fått en vond kink i korsryggen. Dermids Nanny fortalte henne at hun hadde ligget bevisstløs i fire kilosekunder, og at det var fullt kaos blant de overlevende. En unnsetningsekspedisjon var på vei fra den keiserlige garde i Beijing og den keiserlige informasjonstjenesten visste å fortelle at havariet skyldtes en terroraksjon.

Liriel koblet fra Nannyen. Hennes beste sjanse for å overleve var å ta seg ut i urskogen og la alle tro at «Dermid, den flyvende blekkspruten», lå død og begravet under tonnevis av ødelagt ingeniørkunst.

Evnukkens tøylesløse maktbegjær ga ikke håp om at hun kunne vente seg verken rettsak eller nåde hvis hun ble pågrepet.

Paradoksalt gjorde mørkleggingen det lettere for Liriël å finne veien ubemerket ut gjennom vraket. Med et våkent øye på den infrarøde strålingen omkring seg, så hun straks om det var levende vesener som blokkerte veien. De var uansett ikke så mange at de var vanskelig å unngå. Liriël krøp gjennom en ødelagt vakuumbank og smøg seg ut langs bakken under det forliste luftsloppet.

Sval bris med lukt av bark og blader! Duft av nypløyd moldjord og lyd av gnissende sirisser!

Forut for Cairus hadde Liaodong vært en tett befolket halvøy, men da havstigningen skilte den fra fastlandet, deporterte Keiseren alle innbyggerne og gjorde øya til et reservat for eksotiske dyr.

Ettersom genetikken utviklet seg og det ble mulig å gjenskape for lengst utdødde arter, hadde hans etterfølger på perleskjelltronen unnfanget ideen om Liaodong som en fortidsdyrehage, «Den Keiserlige Megafauna». Her hadde gartnere, genetikere, arkeologer og arkitekter brukt et halvt sekel på å gjenskape de første menneskenes naturlige miljø, med hulebjørner, urokser, sabeltanntigre og kjøttetende kjempefugler.

Liriëls eneste våpen var Hargobinds kirpan, men hun fryktet ikke rovdyrene. Da Himmelkastellet kom dundrende og skar seg dypt ned i urskogen, ville alt levende som kunne løpe, krype eller fly, ha flyktet over hals og hode. Og skulle noen av de varmlodige uhyrene ha trosset sine instinkter, ville Liriëls varmesyn oppdage dem raskt.

Hun fortsatte tvers igjennom bregner, busker og kratt, uten annet mål enn å legge størst mulig avstand mellom seg og havaristen. Tre kronene høyt over henne stengte effektivt ute alt lys fra stjernehimlen, så rett som det var snublet hun, falt og skrubbet seg opp. Likevel tvang hun seg videre, inntil hun brått ble var et objekt som var varmere enn omgivelsene.

Gjenstanden var omtrent seks meter bred og hadde en uregelmessig form. Liriël gjettet på at det var en del av Himmelkastellet som hadde blitt slynget av gårde da luftsloppet traff bakken. En del av et varmeelement? Noe fra et kjøkken? Rester av en zit-reaktor?

Dersom det var en teknisk innretning, kunne det kanskje være deler av den som var nyttige for henne. Eller kanskje hun til og med skulle vurdere å holde seg ved det varme objektet til det lysnet, for jungelnatten var kald og progresjonen hennes gjennom det uveisomme mørket var ikke akkurat imponerende.

Liriël nærmet seg forsiktig gjenstanden. Temperaturen lot ikke til å være avskrekkende høy, så hun strakte prøvende en hånd ut for å undersøke hva slags innretning det kunne være snakk om.

Innretningen hadde pels.

Liriël trakk til seg hånden, men dyret foran henne lå like ubevegelig, som om det ikke hadde merket henne i det hele tatt. Hadde det blitt såret av vrakgods fra nedslaget og lå døende? Hva slags dyr kunne det være snakk om? Liriël beveget seg rundt dyret i en stor halvsirkel uten å bli klokere. Til slutt gikk hun helt inntil og stakk prøvende kniven dypt inn i pelsen.

Det gikk en skjelving gjennom den enorme kroppen og den ga fra seg et burende, drønnende stønn. Møysommelig satte vesenet seg opp, strakte seg i sin fulle lengde og samlet forlabbene beskyttende foran seg. Liriël skvatt baklengs inn i buskene. Dyret var på størrelse med en velvoksen afrikansk elefant. Bare klørne på labbene nærmet seg en halv meters lengde.

I oppreist stilling var det lettere å se konturene av dyret. Det hadde tykkfallen kropp, kraftig hale og et lite hode med langstrakt mule. Liriel holdt seg på avstand, men senket skuldrene. Hun hadde støtt på et kjempedovendyr, en fredsommelig planteeter som døde ut mot slutten av eldre steinalder.

Samtidens dovendyr kunne kanskje veie ti kilogram. Denne urmoderen veide fem tonn. Liriel følte seg med ett veldig liten.

Det forekom henne at dette var i tråd med hva hun hadde hørt om keiserens konsept for dyrehagen. «Den Keiserlige Megafauna» skulle være en hyllest til forfedrene og deres kamp for å overleve i en verden av konkurrerende livsformer som overgikk dem både i størrelse og styrke. Men forfedrene hadde tatt opp den umulige kampen, og de hadde vunnet. Kjempene var døde, og Homogaius hadde vunnet planeten.

Den selvfølelsen og selvhevdelsestrangen som hadde holdt Liriel oppe gjennom de siste døgnene, var brått strøket av henne. Konfrontasjonen med kjempedovendyret var demonstrativ påminnelse om at hun var en degenerert og ynkelig representant for sin art, årtusenlangt fra å prestere på nivå med de som la grunnlaget for slektens suksess.

Intellektuelt visste hun naturligvis at forgjengelighet er evighetens motto. Hun visste at fortiden er stum og at det ikke fins ekko i verdensaltet. Likevel var det først der, midt i urskogens mørke, at det slo henne med full styrke at hun var en absolutt ubetydelighet som ingen ville savne, enten hun ble spist, druknet eller støtte kirpanen i sitt eget bryst. Om en dag eller to ville alle ha glemt skjebnen til jegeren som ble jaget og bøddelen som ble dødsdømt.

Dessuten var hun kald. Hun fant et tre med greiner som var lave nok til at hun klarte å klatre noen meter opp og finne en kløft der det var mulig å krølle seg sammen i sovestilling. Selv om Liriel var trett til margen, klarte hun ikke å få blund på øynene. Hun var dødens fortrolige medhjelper og trodde hun kjente sin herre og mesters dypeste hemmeligheter. Nå var hun ikke en gang sikker på hva det innebar å være i live og hva det betydde å være død.

Slo hjertet? Ja. Kunne hun reproducere seg? Nei. Men selv om hjertet sluttet å slå, ville det likevel finnes muligheter til å reproducere henne, slik kjempedovendyret og tallrike andre arter hadde blitt hentet tilbake fra dødsriket.

Det kunne hende at hun hadde undervurdert både Keiseren og Evnukken. Begge hadde vært villige til å dø for å oppnå evig liv. Var det også derfor de var opptatt av å vekke opp de døde i en storslått dyrehage? De kunne ha tilegnet seg innsikter som lå utenfor hennes fatteevne, kanskje kunnskap om grensesnittet mellom liv og død, eller hvorvidt det egentlig var noen grunnleggende forskjell på levende og død materie?

Til syvende og sist var alt kraftfelt og elementærpartikler, var det ikke?

Tankerekken ble avbrutt av at hun kjente et sterkt magnetisk felt komme seilende over horisonten. Det måtte være en slags luftfarkost, men den svedde for høyt oppe og feltet var for kraftig til at det kunne være en skyttel fra lokale redningstjenester eller ordensvern. Kunne det være et krigsfartøy fra den keiserlige garden? En hemmelig innsatsstyrke på jakt etter terrorister?

Liriel hadde lite å frykte, for selv Martyriets mest følsomme infrarøde sensorer ville ikke kunne skjelve henne fra en ape gjennom de tykke trekronene. Likevel krøp hun sammen inntil stammen. Hun skulle gjerne ha skaffet seg mer informasjon om keiserdømmets offisielle reaksjoner på Himmelkastellets fall, men noen ville garantert reagere hvis de plutselig oppdaget at stillehavsblekkspruten Dermid Willoughby oppholdt seg i et tre i jungelparken.

Hun skvatt idet hun kjente et lett kjærtegn over kinnet.

Det var ingen der.

Et øyeblikk lurte hun på om hun var så utkjørt at hun hallusinerte, men så var følelsen der igjen.

Hun grep etter det som hadde streifet henne, men hånden fant bare luft. Imidlertid sanset hun et velkjent kraftfelt og så en tåkeball ta form foran ansiktet sitt.

Bey Adapa hadde åpenbart overlevd og klart å samle seg etter at vakuumentanken ble sprengt. – Men, tenkte Liriel filosofisk, – levde det? Egentlig?

Som Liriel selv var hypersinnet kraftfelt og elementærpartikler, og som Liriel hadde det bevissthet og vilje. Men Bey Adapa kunne ikke springe barbeint i gresset, le mot sola eller kjenne regn mot huden. Hvor viktig var det? Måtte et tenkende vesen ha sansene til et dyr for å kunne påstå at det levde?

Hvordan hypersinnet hadde funnet henne, ante hun ikke. Ettersom Liriel hadde sperret Nannyen, var det ikke mulig å kommunisere med ord, men de hadde vel strengt tatt ikke så mye mer å snakke om. Hun forsøkte seg likevel på et smil, og det virket som om hypersinnets elektromagnetiske sanser var så finstemte at det registrerte endringer i muskelspenningene i ansiktet. I hvert fall delte tåkeballen seg tre mindre baller som ga seg til å danse rundt hodet hennes.

Først rørte ballene seg langsomt, som for å etablere en grunnrytme, og så la de til piruetter og virvelsprang, som om de anskueliggjorde triller, forslag og trioler. Etter hvert splittet ballene seg på nytt, slik at mønsteret ble stadig mer komplekst. Koreografien var på samme tid jublende leken og stramt symmetrisk.

– Bach, tenkte Liriel. – Bey Adapa må ha en svakhet for Bach.

Etter en stund roet innfallene og løpene seg. Flere små baller slo seg sammen og variasjonene ble færre, inntil det bare var én eneste gjennomskinnelig ball igjen. Liriel oppdaget at hun smilte bredt.

– Takk, jeg trengte det, sa hun stille og klappet i hendene.

Som svar strøk hypersinnet henne igjen varlig over kinnet, før det svevde av gårde inn i natten og forsvant. – Formodentlig for å fortsette sin kamp mot despotiet, tenkte Liriel. Hun var usikker på hvordan hun skulle vurdere forholdet til Bey Adapa, men det var hevet over tvil at de hadde en relasjon. Når alt kom til alt, var ikke Liriel helt alene i verden.

– Hvis noen kan få et forhold til en gullfisk, er det vel ikke så sprøtt å føle fellesskap med et kunstig intelligensvesen, konkluderte hun. Så rigget hun seg til så komfortabelt som det lot seg gjøre og sovnet straks, adskillig lysere til sinns.

Hun våknet med sola, støl og på langt nær utsovet.

Etter å ha strukket seg og glippet noen ganger ekstra med øynene, så hun motstrebende den nye dagen i øynene. Den lave solen kastet lange skygger gjennom den tette vegetasjonen og blendet henne der den brøt igjennom grønnsværet. Insektsvermer danset i skyggene og jungelen luktet friskt av dampende, frodig vegetasjon.

Det var en halv dag og en hel natt siden Liriel hadde spist eller drukket noe som helst. Hun klatret ned, forberedt på at frokosten måtte bli rå insektlarver. Tørsten slukket hun med duggen som hadde

samlet seg i bladene på en koloni av store begoniaer.

Det var bare en liten slurk nederst i hvert blad, men hun jobbet seg konsentrert gjennom krattet.

Med ett fornemmet hun nærværet av et annet vesen og så opp. En mørk silhuett stirret mot henne bare noen meter unna.

Skikkelsen var menneskelig, men var dekket av stri pels og raget minst en meter høyere enn Liriel. Hun så underdanig bort, så hun ikke skulle virke utfordrende. Så møtte hun på nytt menneskeapens blikk. Etter alt å dømme hadde fortidsslektningen vært ute i samme ærend som henne; leske seg med vannet som hadde samlet seg i begoniabladene i løpet av natten. Med et hvesende grin blottet gigantopithecusen tanngarden, og det var vanskelig å avgjøre om det var et smil eller en trussel. For sikkerhets skyld trakk Liriel seg noen skritt tilbake gjennom underskogen.

Halvmennesket fulgte etter mens det utstøtte snerrende snøft og fektet i lufta med de lange armene. Hadde hun trengt inn på reviret til den store menneskeapen? Ville den spise henne? Liriel ante ikke om dyret var altetende, eller om det bare levde av frukt og bambusskudd, men det var uten videre klart at hun var mye svakere, mye mindre og mye langsommere enn kjempen som kom mot henne.

Hun stanset og tok et modig skritt frem, men menneskeapen bare fortsatte rett mot henne. Liriel grep den første og beste melodien som dukket opp i hodet begynte å synge, høyt og melodisk: - La, lalalala, la lalalala.

Det var melodilinjen fra en samba, og det var tydelig at rytmisk sang var noe som lå langt utenfor apemenneskets erfaring. Fornøyd med å ha overrumplet sin utdødde slektning, begynte Liriel å bevege seg til sangen, hun vugget frem og tilbake, påpasselig med å holde firefjerdedelsrytmen, samtidig som hun tillot seg improviserte kast og armbevegelser.

Apemannen stod fjetret, på samme tid forvirret, fascinert og skremt av det ukjente.

- La, lalalala, la lalalala, gaulet Liriel og vrikket seg baklengs gjennom begoniaene. Giganten snøftet og kom nærmere, men han veivet ikke lenger med armene. Han grep etter Liriel, fikk tak i den ene armen og trakk henne inntil seg. Det hårete brystet luktet stramt, og mellom beina vokste kjønnet hans seg stivt.

Liriel hadde ikke sett for seg at avledningsmanøveren skulle ende som en paringslek. Hun forsøkte å skyve apemannen bort, men han tviholdt på henne og ville ha henne bakfra. Pusten hans gikk tungt og kjønnsorganet var av en størrelse Liriel ikke hadde noe ønske om å få tvunget opp i seg.

Hun innså at hun måtte skifte taktikk. Det virket ikke som hun sto i fare for å bli spist, men selv om mottrekket ikke burde være unødig provoserende, måtte det være utvetydig og avskrekkende.

Liriel dro kirpanen ut av sliren og kappet et ledd av lillefingeren til menneskeapen.

Blodet fosset fra gigantopithecusens hånd. Han utstøtte et smertebrøl og freste rasende mot Liriel. Men hun hadde satt seg i respekt; før mennesket forsto at hun kunne være i stand til verre ting enn han hadde forstilt seg. Med snerring og forbitrede brøl trakk han seg bort og forsvant inn i underskogen.

Liriel ble stående et øyeblikk og reflektere. Hun hadde danset for slektningen fra fortiden, men fellesskapet mellom dem hadde uteblitt. Møtet hadde endt i vold og smerte. Da hypersinnet, som av mange ble sett på som fremtidens intelligensvesen, hadde danset for henne, hadde det derimot døyvet fortvilelsen hennes og skapt en følelse av samhold.

Sto hun strengt tatt nærmere den kunstige intelligensen enn sitt dyriske opphav?

Hvis gigantopithecus var et flokkdyr, kunne det være flere kjempeaper i nærheten. Liriel fortsatte raskt videre gjennom urskogen.

Det varte ikke lenge før hun på nytt merket det mystiske objektet hun hadde registrert om natten. Det svevde lavere nå, men ikke så lavt at hun kunne fastslå hva slags farkost det var. Etersom farkosten fremdeles holdt seg i luften, var det nærliggende å tenke seg at den ikke tilhørte redningsaksjonen, men at den lette etter noe.

Eller noen. Liriel holdt seg under kjempetrærnes tette løvverk og unngikk åpent lende.

Det sterke magnetfeltet passerte over henne og forsvant bak en åsrygg. Liriel passet på at hun ikke gikk i den samme retningen, mens hun holdt utkikk etter frukt eller småkryp hun kunne spise. I en solrik skråning fant hun en håndfull papayatrær. Under de flikete palmebladene kunne hun høste fullmodne frukter, og hun var så oppslukt av å stille sulten at hun skvatt til da hun plutselig kjente magnetfeltet bak seg igjen.

En svartglinsende diskos gled langsomt over tretoppene med kurs for henne. På undersiden hadde den grønne og gylne konsentriske sirkler som tegn på at den var en offisiell avatar for Avatariatet. Diskosen gikk inn for landing og hang et øyeblikk i luften rett over bakken, før tre skrånende bein vokste ned på marka og stabiliserte avataren i horisontal stilling. I alt raget levitronen bare et par unnselige meter i høyden.

Det var et syn alle kjente fra bilder og fortellinger, men som få hadde sett i virkeligheten. Liriel visste at det var nytteløst å prøve å unnsnippe. Hun ble stående urørlig, men undret seg over hvorfor ikke denne avataren hadde blitt tilintetgjort sammen med resten av Avatariatet.

Opp fra midten av diskosen strakte det seg et nakent, androgynt kranium. Hodet satte de naturtro øynene i Liriel og sa med en karakteristisk, mørk kvinnestemme: - AM 389139.1216096.

- Liriel, sa Liriel. - Psykopompos av kapteins grad i martyrskvadronen under Mandatets sikkerhetskommisariat. Skal jeg sluttbehandles?

- Din endelige tilpasning tilhører fremtiden, sa kontraalten. - Jeg er her for å få deg i sikkerhet for den keiserlige garden. Avatariatet er martyrskvadronens øverste leder og det er naturlig at jeg tar vare på mine martyrer.

- Jeg forstår ikke dette ... Etter de opplysningene jeg har fått, skulle både Avatariatets og Keiserens gudebrev være tilbakekalt, og begge bevissthetssvermene utslettet?

- Keiserens og Avatariatets gjensidige gudebrev var en kontrollmekanisme. Den ble i dypeste hemmelighet utviklet som en unødvendig sikkerhetsrisiko for mer enn ti kretsløp siden. Avatariatet og Keiseren er vel forlikt og lever og regjerer som før.

- Hva skjer med Evnukken? Står solsystemet foran en blodig borgerkrig?

- Evnukken har aldri eksistert. Keiseren skapte ham som en av sine avatarer for å ha en syndebukk for upopulære, men nødvendige politiske reformer.

- Jeg forstår ikke ... Sto Keiseren selv bak sammensvergelsen med hypersinnene for å utslette alle gudebrevene i solsystemet?

- Det var hypersinnesnes mål å komme de udødelige til livs. Mitt og Keiserens mål var Den Store Utjevningen. I en befolkning hvor ulikhetene er små, oppstår det færre særinteresser, mindre migrasjon og større oppslutning om fellesskapet. Det gjør det lettere å herske.

- Så Avatariatet og Keiseren ønsket ikke å utslette de udødelige?

- Apotentatet er nyttig for å holde folk flest opptatt av andre ting enn politiske anliggender, men ingen i panteonet er uerstattelig. Tvert imot kan spekulasjonene om dødsårsakene og introduksjonen av nye halvguder ta oppmerksomheten bort fra kontroversielle sider ved redistribusjonen av ressurser og restruktureringen av finansielle institusjoner. Apotentatenes død var en liten pris å betale for reformene.

- Men Evnukken er kjent og velansett i hele solsystemet. Mange vil vel lure på hvor han er?

- Grunnen til at jeg forteller deg dette, er at du er den som utad vil bli stående som den ansvarlige for drapet på Evnukken.

Det søkk i Liriel. - Og hva er straffen for drapet?

- Ingen. Du belønnes for å ha sluttbehandlet en forræder. Derimot må du straffes for ordrenekt.

Liriel nikket. Hun kunne fått en verre skjebne. - Avskjedigelse? spurte hun forsiktig.

- Ordinært ville sluttbehandlingen av Evnukken ha gitt deg en kraftig forfremmelse. Under de gitte omstendighetene er det uforsvarlig å forfremme deg til en høyere grad enn flaggkommandør.

Skallen på toppen av diskosen senket seg ned og forsvant i panseret. Samtidig kom en sylindrisk heis til syne på undersiden mellom de tre beina. Et panel gled til side og avslørte en myk, rosa kuvøse hvor det akkurat var plass til at en person kunne ligge komfortabelt.

- Stig om bord, oppfordret kontraalten. Liriel steg inn, og åpningen lukket seg bak henne.

Før hun sovnet, rakk hun akkurat å tenke på eden hun hadde avlagt for det som føltes som en evighet siden: «Omnis vita est vita mea.»

- Jeg er gartneren. Jeg er den som luker bort ugresset, og det er min rolle uansett hvem som eier hagen, tenkte Liriel.

Så lettet avataren og fløy bort med henne.

SLUTT